

Belgia 3 fr. / Böhmen-Mähren 4 kr. / Bulgarien 8 leva / Danmark 50 øre / Finland 4.50 mk. / Frankrike 5 fr. / Italia 3 lire / Kroatia 15 kuna / Nederland 30 cents / Norge 50 øre / Portugal 2 esc. / Romania 25 lei / Sverige 55 øre / Sveits 50 rappen / Serbia 10 dinar / Slovakia 3 ks. / Spania 1.50 pts. / Tyrkia 15 kurus / Ungarn 50 fillér / Sersteiermark, Ostland 40 Pig.

Signal

Kjempere
av i morgen
Til artikkelen i
dette nummer

NUMMER 4 · 1944

SIGNAL

BRINGER:

Krigen som verdenskamp

	Side
Notiser fra i går og i dag. Meningsforskjeller om „verdensnyogbygging“.....	2
Menn mot masse. Syv pionérer og deres kompanisjef.....	3
Kjempere av i morgen. Den tyske forsvarsmakts utdannelseplasser i femte krigsår.....	7
„Americana“. Den stjalne oppfinnelse.....	36

Hvordan vi lever

Grepet ut av livet... Tre eksempler fra vårt århundres sosialisme	24
Farger for evigheten. Forskerarbeid under krigen.....	30
Bøker skaper heimlig hygge. Nye oppgaver for interiørarkitekturen.....	33
Med kunstnere fra hele Europa. „Signal“ besøkte teateret i Lille	38

COPYRIGHT 1944 BY DEUTSCHER VERLAG BERLIN

Kjemper mot bolsjevismen

Kompanifører G. S.

G. S. er kompanifører i den georgiske frivilliglegion. Det forbausende ved denne sønn av grenselandet mellom Europa og Asia er hans dype forståelse for den europeiske tankeverden.

Etter sitt ansikt og sin bestemte opptreden å dømme kunde han stamme fra et av de europeiske fjelland. Det samme dristige parti

om nese og øyne finner vi også hos mange mennesker i Alpene og Pyreneene. Han har også deres utpregede sans for frihet og uavhengighet. Det er en arv fra mange generasjoner; Kaukasusinnbyggernes kjempende tradisjon, dette fjellfolk, som alltid måtte forsvare sine pass og daler mot nomader, inntrengende folk og undertrykkere.

Ved første blick synes det nettopp nevnte å stemme dårlig overens med den kjensgjerning at førtiåringen før han ble utkommandert som ingeniør til en bolsjevikisk pionérbataljon (som han forlot alt i første kamp), opprettet en rekke betydelige industri- og offentlige byggverk. Men tross denne mulighet for sin yrkespassjon — han er bygningsingeniør — var han aldri en Kremltilhenger. Han så nettopp også i det arkitektoniske Moskvas barbar-ånd. Bildet av heimlandet — befridd for den sovjetiske knut — gir ham de sterkeste impulser for sin handel. Sine personlige og yrkesmessige planer har han lagt til side. No er hans parole: kjempe, kjempe og nok engang kjempe.

NOTISER

fra i går og i dag

India, Sør-Italia og en forsamling i Atlantic City

Nylig kom jeg over et amerikansk tidsskrift som brakte en stor reportasje om hungersnøden i India. Bildene var selv for våre øyne, som dessverre allerede er vant til så mange av krigens redsler — stumme, anklagende vitner om den tragedie som utspilles i Bengal. Hvor mange millioner det allerede er sultet i hjel der, vet ingen. Kanskje ikke engang de engelske myndigheter selv. I underhuset har Amery i slutten av januar foreløpig nevnt en million døde. Menneskene er ganske enkelt brutt sammen og krepert der hvor de gikk og sto. Det verste var at massen av bøndene fysisk var for svake til å kunne bringe i hus den nye høst som etter hva en hadde ventet seg, skulde bringe lindring i nøden.

Da jeg bladde videre i det amerikanske tidsskriftet, støtte jeg på en reportasje angående UNRRA og ernæringskonferansen i Atlantic City. Alle deltakere var avbildet. Da jeg sammenliknet de delegertes ansikter med underskriftene, oppdaget jeg sluttelig også en inder — Sir Girja Bajpai. Etterat denne kommisjonen flere måneder gjennom i det luksuriøse Claridge Hotel i Atlantic City hadde drøftet mulighetene for den framtidige ernæring for nøds- og hungerdistriktene, turde man vel formode at både de indiske og de kinesiske hungerområder måtte ha stått i forgrunnen — om hungerkatastrofen i Sibir vet verden intet nøyaktig. Man måtte anta at herrene i UNRRA straks hadde gjort noe for Asias sultende millioner. Men i virkeligheten er Sir Girja Bajpai ikke kommet til orde i Atlantic City.

Mr. Singh fikk ikke tale

Presidenten for den indiske liga i Amerika, J. J. Singh, reiste til Atlantic City for å ruske opp i de delegertes samvittighet. Han fikk imidlertid ikke engang adgang til denne konferansen, og den engelske delegerte oberst J. Llewellyn erklærte overfor herrene i Claridge Hotel at UNRRA måtte holde seg til sitt program, etter hvilket der bare skulde forberedes tiltak for „befridde områder“. Men her kommer ikke India i betraktning. Med andre ord vilde England unngå enhver innblanding av et internasjonalt utvalg i India, da de pinligste ting da snart hadde måttet diskuteres. På denne måten har herrene i Claridge Hotel i virkeligheten ikke bekymret seg om India.

Alt dette er vanskelig for vår stakers europeiske forstand å begripe. Så meget mer som vi i mellomtiden også fra Sicilia og Sør-Italia får stadig nøyaktigere etterretninger om at for-

holdene der allerede siden slutten av forrige år likeledes utviklet seg til en hungerkatastrofe, i det minste for befolkningen. Sicilia og Sør-Italia har jo aldri kunnet ernære seg selv og var alltid henvist til hva det kunde få av næringsmidler fra Nord-Italia. Sør-Italia skulde dog vel være det første praktiske tilfelle som UNRRA's bestemmelser burde gjelde for. I mange småbyer i Sør-Italia trodde derfor den trette befolkningen at et overflødighetshorn av levnetsmidler vilde bli veltet utover dem med amerikanernes inntog. Et halvt år seinere beretter de engelske aviser i bortgjemte notiser om hungerdemonstrasjoner blant den italienske befolkning som der er blitt skredet inn mot med skarpe midler. På Sardinia for eksempel er fjorten slike demonstranter blitt dømt til døden i januar 1944. Alt dette er kjensgjerninger som man skal ta til etterretning akkurat som de er, uten overdrivelse, men også med den klare forståelse av hvilken verdi man kan tillegge løfter som bare skal være en god story for kringkastingutsendinger.

Den plagede løvehale

Offentliggjørelsen av de indiske hungerbilder i amerikanske tidsskrifter har forøvrig også en annen side. Jeg tror ikke de er blitt brakt bare fordi Amerika interesserer seg for de indiske massers elendighet. Det var snarere en av de mange skjulte amerikanske ondskapsfullheter som man temmelig ugenert har talt og skrevet om i noen tid i London. „Aldri har en løve vært så tålmodig når den ble knepet i halen“, skrev f. eks. „Economist“ (13. november 1943), for så å fortsette: „Men det britiske folk blir etterhvert trett. Den byrde englenderne må bære, er langt større enn amerikanernes, der er derfor en grense for kritikken, som — når den blir overskredet — må føre til at England slår igjen. Der er nok av materiale til stede for dette“.

„Economist“ uttaler derpå sine bekymringer over at Willkies anskuelser angående anglo-amerikanernes forhold til orientalske folk kunde få alvorlige følger dersom de skulde gripe om seg i Amerika, da Willkie er innstilt mot den britiske koloniimperialisme. Willkie er riktignok ikke „prinsipielt anti-britisk, iallfall ikke offentlig. Hans private bemerkninger står på et annet blad“. Her ligger der i virkeligheten skjult et uhyre konfliktstoff som foreløpig bare kom svakt til uttrykk da man i Atlantic City bukket ut inderne. Men i lengden er det klart at de amerikanske og britiske planer om restaureringen av verden vil gli stadig lenger fra hverandre. G. W.

Enkeltkjemper: en panservogn, som med syv manns besetning har kjørt seg fast i de fiendtlige stillinger, blir under beskyttelse av kunstig tåke frigjort igjen. Det tyngste arbeid i uendelig hard kamp. Forløpet av dette foretagende, som krever dristig beslutsomhet og hard inngripen av mennene, skildrer „Signal” på side 6

Krigskorrespondent Rolf Rühle:

Menn mot masse

Sovjetrusserne stormer Europa med stadig nye masseoppbud. USA tror å kunne framtvinge en avgjørelse med en ren overlegenhet av materiell. Europas soldater står overfor denne umåtelighetens ånd: menn som er utdannet og oppdratt til enkeltkjemper, verdig sine ridderlige forfedre, på hvem alle romfremmede makters invasjoner århundrene igjennom strandet. „Signal” bringer på de følgende sider portrettet av en tysk kompanisjef og en episode om syv av hans panserpionérer

Syv pionéerer og deres kompanisjef

Pionérenes kampopplevelser på de følgende 6 sider er blitt „Signal“ kjent gjennom brev, som løytnant R. med regelmessige mellomrom sender de sårede i sin tropp, de falnes pårørende og foreldrene til de yngste av hans soldater. Siden han er blitt premierløytnant og kompanisjef, gjennomfører han også dette. Naturligvis får han også svarbrev. På denne måten oppsto der et særlig intimt fellesskap mellom front og heim, hvor enhver vet om hverandre, opplever og deler gleder og sorger med hverandre. Fotos fra den stemningsfulle julefest i de trøstesløse panjehytene i øst veksler med avisutklipp hvor der berettes om divisjonen. Ingen føler seg alene eller forlatt, og det blir ikke bare med ordene. Til de falnes barn ble der av pionérenes grove hender laget leiketøy av det enkleste materiale til julaften. Til krigsvinterhjelpen overga kompaniet sin sjef 4600 mark. Hver mann som reiser på permisjon, blir overlesset med småpakker til de kjære der heime. Alt dette blir stimulert på det kraftigste av sjefen selv.

Det er da ikke rart at premierløytnant R.s menn går i ilden for ham. Hva han forlanger og må forlange av dem, er meget, det syns ofte for meget. Men han har gått i spissen for dem selv, ikke en gang, men helt siden de har kjent ham. Fem ganger såret, bærer han det gygne merke for sårede. Når han sier at ikke hver kule rammer, så har dette en spesiell vekt for de nye, som straks holder av ham. Han ble utmerket med det tyske kors i gull for tapperhet, og han bærer det i bevisstheten om at hver enkelt av hans menn er blitt dekorert med det.

For soldaten gis det også mange tunge stunder, når han er engstelig for sine kjære der heime og ikke kan hjelpe dem direkte. Eller også når en trofast kamerat er blitt innhentet av skjebnen. Slike situasjoner forlanger av en kompanisjef at hans personlighet utstråler en større kraft og mer tillit enn det

synes mulig for en mann. Der eksisterer imidlertid ikke noen skjønnere belønning for en militær leder enn å merke den absolutte tillit til ham hos hans menn. Det skjernes her på det skarpeste mellom verdifullt og verdiløst.

Det var i de dagene da kulden satte inn i øst og en ny sovjetoffensiv var begynt at italienske soldater i ekstratog dro til sitt varmere heimland. Tre av disse ble tilbake hos premierløytnant R. „Selvom det bærer avsted til Nordpolen, blir vi hos Dem!“ Det ble sagt til de tre at her hadde de bare tungt og hardt i vente, men de vilde bli. De følte seg tiltrukket av panserpionérenes kameratskap. I dag har alle tre stormmedaljen.

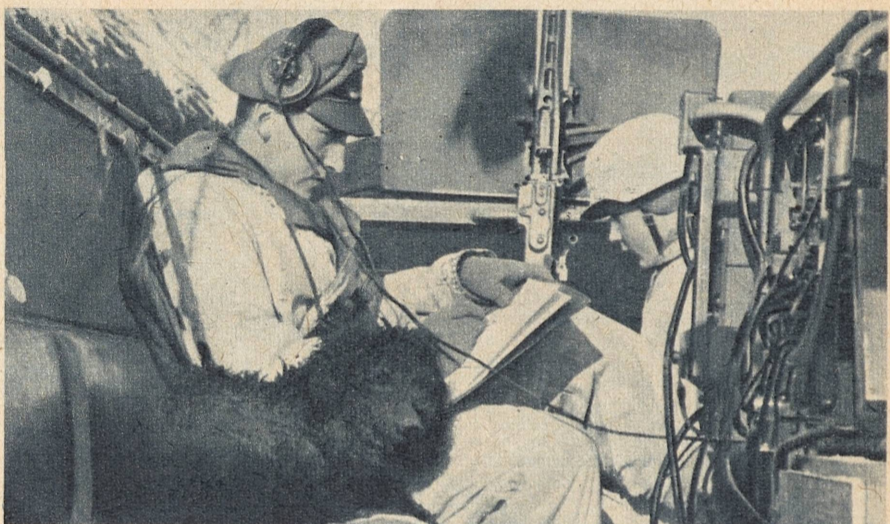
„Vi glemmer dere aldri, og i disse brevene skal dere leve sammen med oss, fortelle oss om deres liv, føle med oss og være heim for oss. Det vil glede dere å høre at jeg for noen dager siden fikk et brev fra vår kjære, gamle general H. hvori han spør etter dere alle og lar dere hilse. Han underskrev med „Deres gamle H.“ Ja, det er generalen vår som ligger hårdt såret. I hjertet bærer vi bildet av hvordan han såret for første gang mot lægens råd oppholdt seg foran hos oss med en hvit hodebandasje.“ Slik heter det i et brev til hans sårede.

„For Dem må det imidlertid være en indre glede, at De hadde en gutt, som alle holdt av, en prektig, ærlig og god gutt, som elsket sitt fedreland høyt og ga sitt unge liv for det. Dette store offer hedrer Dem, og vi høyakter Dem i ærbødighet. Derfor hører De no eno fastere til os.“ Av et brev til foreldrene til en fallen soldat.

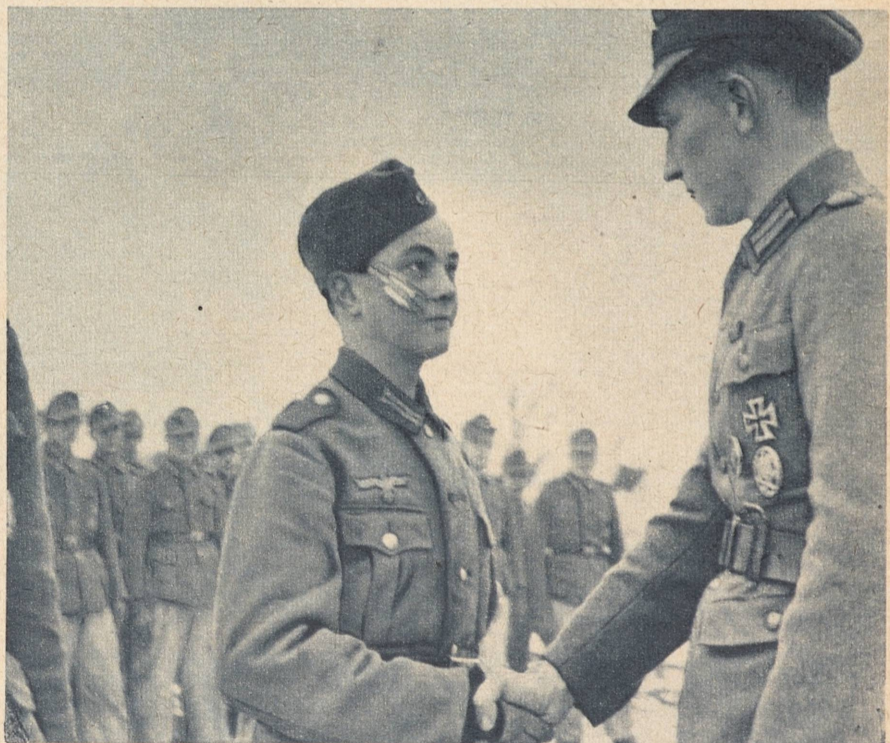
„Komme hva der vil — vi seirer dog til slutt!“ lyder det til slutt i et sirkulærbrev. Disse ord karakteriserer en offiser som til enhver tid er et militært forbilde, men også en rettferdig og omsorgsfull far for sine menn.

Med lystige tilrop til sine menn begynner premierløytnant R. en frisk vintermorgen, mens en skarp sno hviner over den vide steppen. Hans holdning oppildner kompaniet

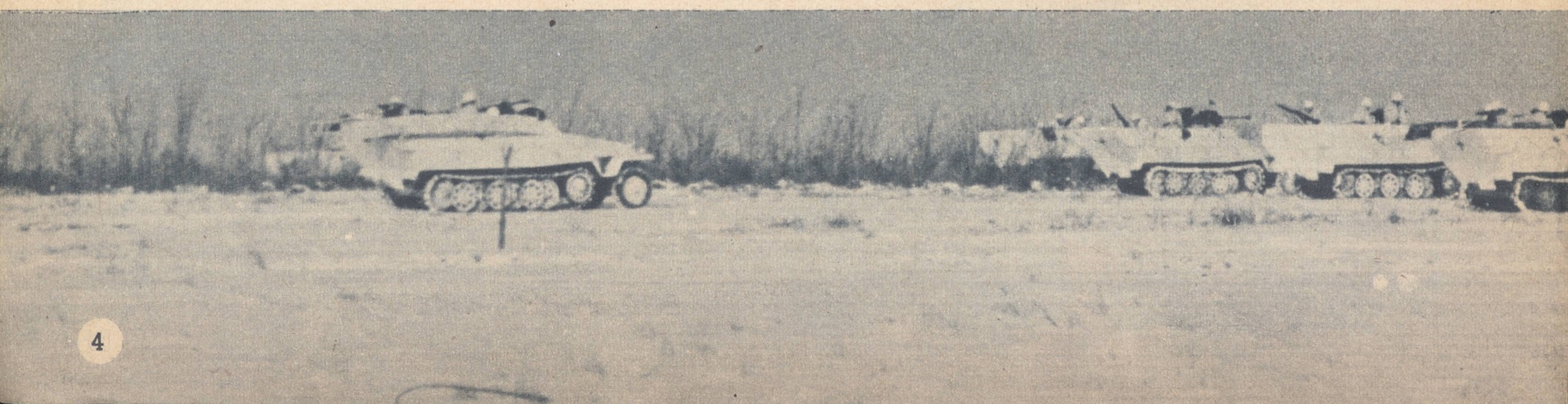

Kampsituasjonen ble opptatt gjennom radio og straks tegnet inn på kartet. Der er gitt ordre til en vanskelig omgåelse av fienden, og dette krever omhyggelig forberedelse

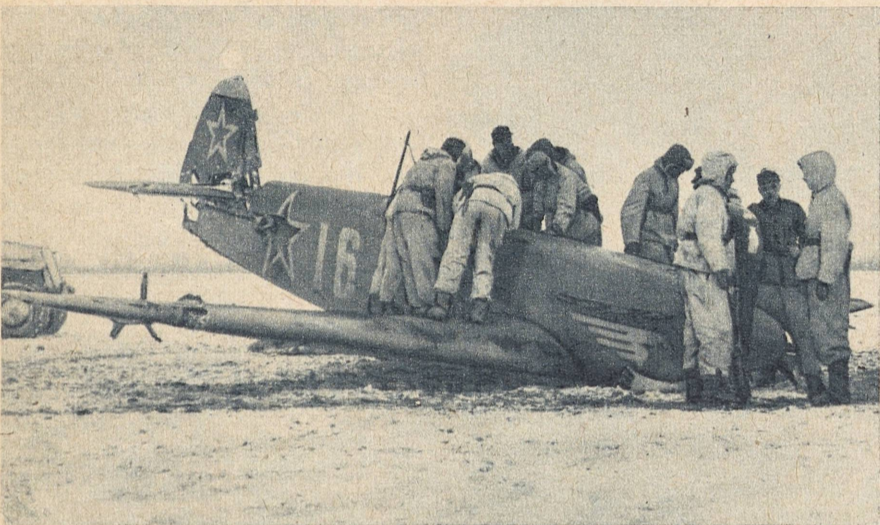
Vittorio Ariosto, en 18-årig italiener, mottar stormmerket. Han er en frivillig. Kjører alltid i sjefvognen. Kjent og avholdt som „Piccolo“, som hans klengenavn lyder

Et nytt angrep er i gang. Foran premierløytnant R.s panservogn. Bak den formerer kompaniet seg. I den tidlige grålysning kan de kamuflerte panservogner enno ikke skjernes

Kameratgraver. Premierløytnant R.s panserpionérer holder dem i ære. De opprettholder en nær og hjertelig forbindelse med de falnes pårørende heime

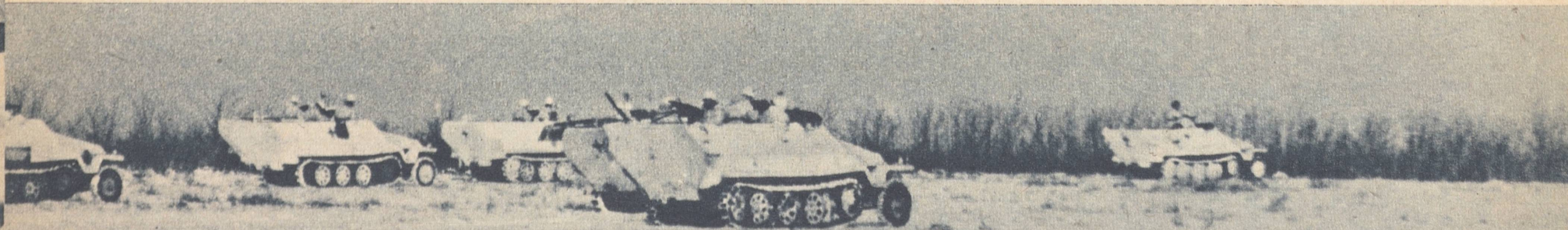
Byttet besiktiges. En sovjetflyver vilde angripe panserpionérene. Han styrtet i maskingeværdiden ned ved siden av veggen

4600 mark ga kompaniet ved en innsamling til krigsvinterhjelpen. Soldaten til venstre bærer to pansertilintetgjørelsestegn. I midten hauptfeldwebel'n

Sjefen kan være meget streng. Han er det alltid mot seg selv. Men hans menn er mer vante til latteren hans. Premierløytnant R. var opprinnelig i reserven, men gikk så i aktiv tjeneste

Syv pionérer og deres kompanisjef

En dag som så mange i øst. Mektige Offensiver griper inn i hverandre. Rekken av alvorlige slag holder ikke opp. Bataljonen er på et sted innesluttet av en tallmessig overlegen fiende. Der blir hurtigst satt opp en kampgruppe. Dens oppgave er å unnsette de innesluttede. Rygraden dannes av et panserpionérkompani.

Det første angrep mislykkes. Først med det annet angrep slås der en bresje i ringen. Nesten samtidig sprenger de innesluttede med sine sårede, våpen og materiell over vadestedet og inn blant den forvirrede fiende. Også panserpionérkompaniet kan løse seg fra den forbitret kjempende fiende. Først bak en haug merker sjefen for 1. tropp løytnant R. at en av hans panservogner med syv mann er blitt tilbake. Der er bare gått et minutt, ingen har lagt merke til det under den rasende kjøringen. Hva skal man gjøre? Å rekvirere ny artilleriassistanse er umulig, fordi det vilde kreve for megen tid. Ganske enkelt å kjøre tilbake, er enno mindre mulig. Og allikevel blir det gjort. Det synes taktisk umulig, mot enhver beregning. Den fryktelige spenning under det nettopp overståtte begynner å gi seg.

„Første tropp, heltom marsj!“ Denne ordre river mennene ut av sine tanker. Løytnant R.s panservogn nærmer seg allerede haugen, den ofte innekserte marsjordningen blir til av seg selv, hender griper til hjelmer, maskingeværer og håndgranater, øyne speider over vognens stålvegg. Det bærer raskt framover i det gamle spor, tankene iler i forvegen. Forestillingen river kameratene med i den ville kamp. No er alt annet som blåst bort. Deres kameraters skjebne er blitt deres egen. Da rikskrigsflagget vaier fra løytnantens vogn, tror de de drømmer, skjønt de første fiendtlige skudd river dem tilbake til en slags virkelighet.

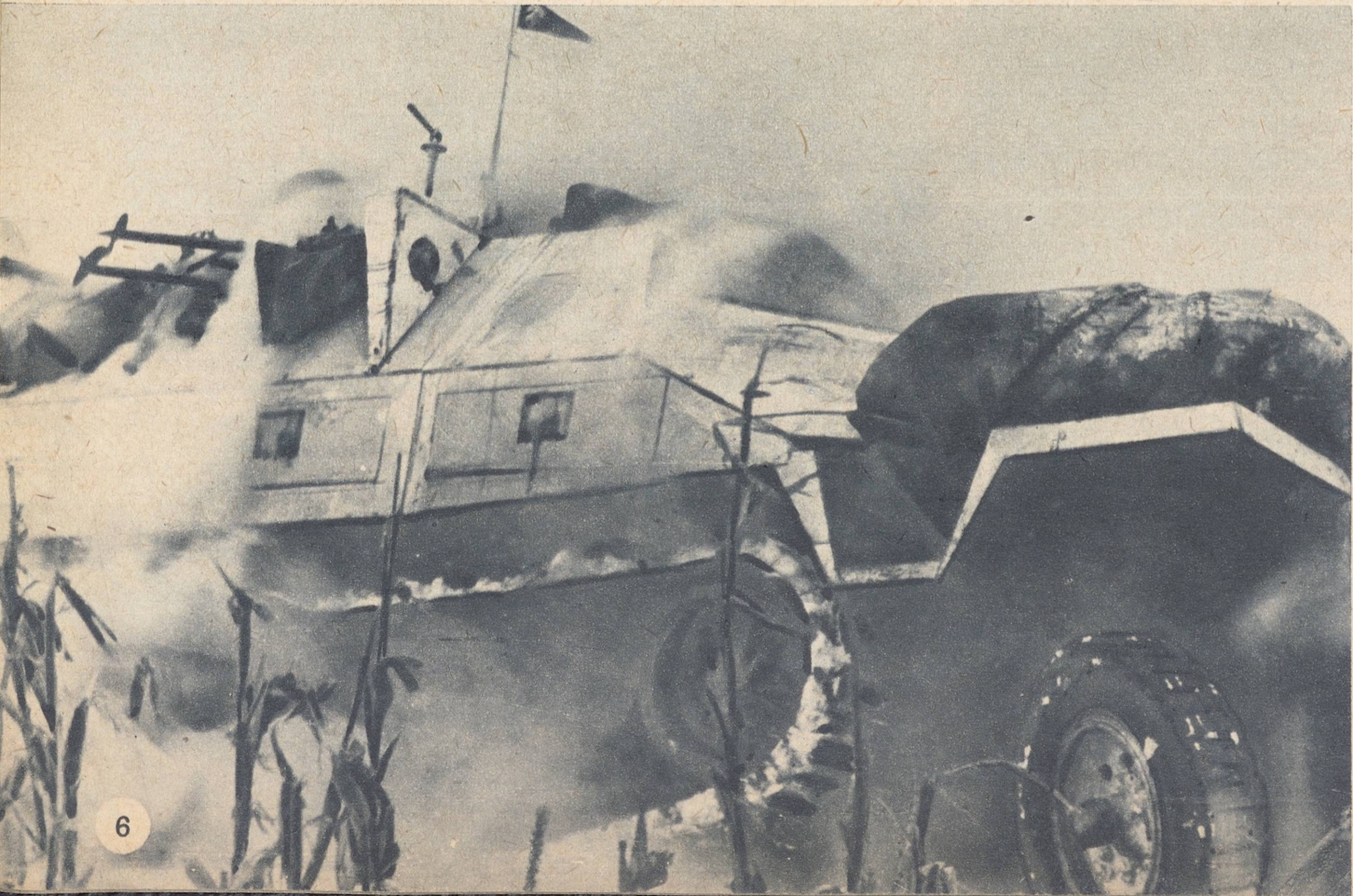
Langt borte ser de sine kamerater. Vognen deres bikker framover på forhjulene. Rundt omkring smeller skudd, de svarte skyene av eksploderende handgranater oppstår og forsvinner, en tropp brunete skikkelser kommer løpende fra høyre. Rekken av panserpionérvogner kjører i en stor sirkel omkring kjøretøyet som er blitt sittende fast. Kunstig tåke fra forreste vogn brer seg utover. Bolsjeviker dukker opp som skygger og forsvinner. Det første ståltauet, som skal trekke opp den fastkjørte panservognen, ryker. Ved det annet forsøk lykkes det heller ikke. Sluttelig settes der inn to vogner, men vognen står. Med fullstendig bøyd sporstang. Men som ved et tilfelle kolliderer en av slepevognene i tåken med den beskadigede vognen, og sporstangen får omtrent sin gamle form tilbake.

På denne måten går det. Av de syv mann er to såret. Også av befrierne ble to mann såret. En dag som så mange i øst.

I full fart entres vognen. Mennene, som sikrer foretaket til siden, griper etter de hjelpende kamerathender. Syv menn er befridd

Gjennom snø og sand maler panservognenes larveføtter seg henimot de egne linjer. Atter veller der fram kunstig tåke. Den fiendtlige ild ebber ut

Rett fra arbeidstjenesten og derfor i god form og alt militært utdannet-slik trer kjemperne av i morgen an til den militære l geunders kelse. „Disse årganger er legemlig friskere og åndelig mer utviklet enn i første verdenskrig“, sa en erfaren gammel oberstabl ge

PK-foto: Krigskorrespondent Hubmann

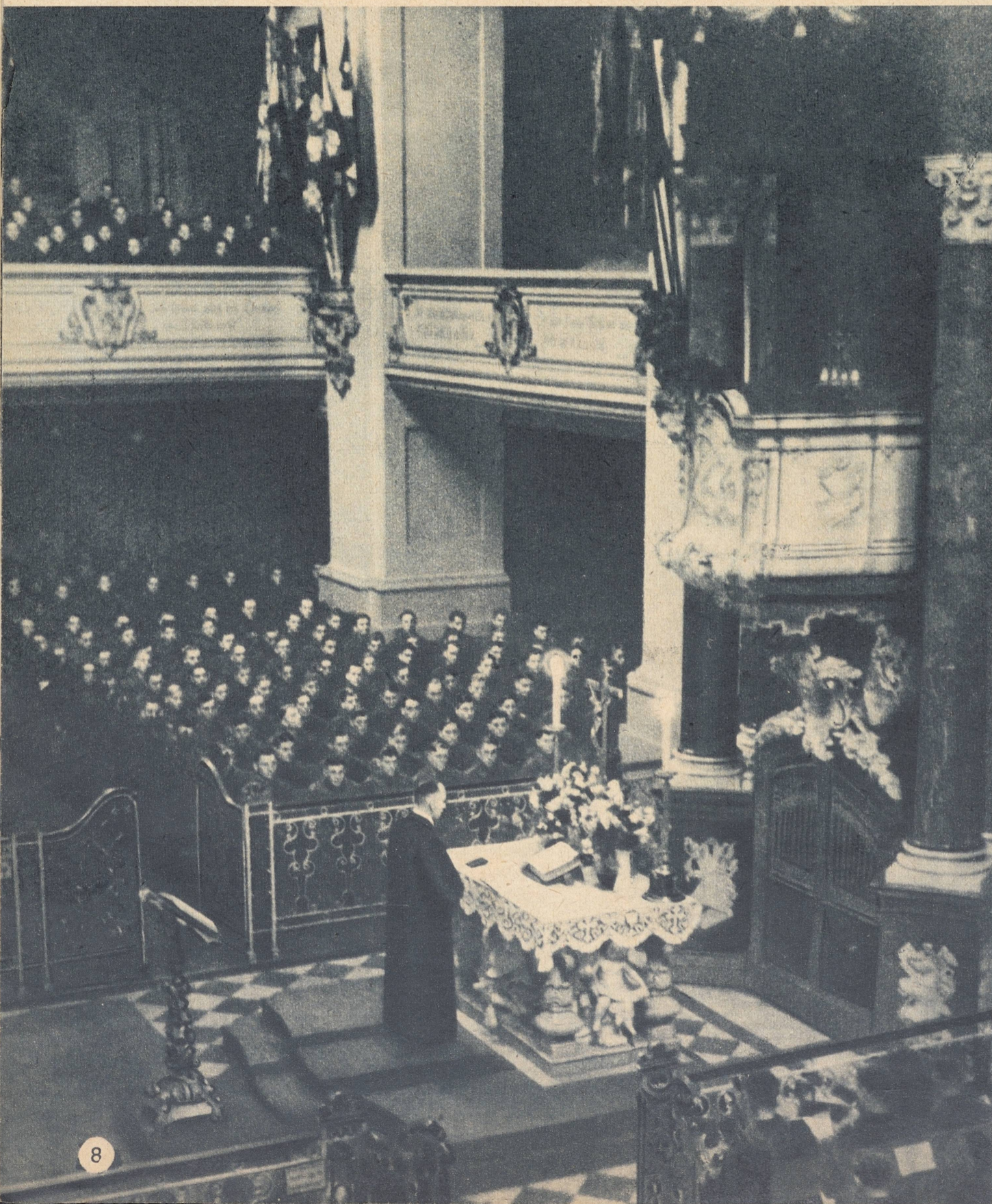
KJEMPERE AV I MORGEN...

Hundretusener av rekrutter strømmer om våren, sommeren, høsten og vinteren til den tyske forsvarsmakts utdannelsesleirer. „Signal“ beretter her i ord og bilder hva de lærer der i femte krigsår og med hvilken grundighet de gjennom flere m nder forbereder seg på de kommende harde kampene

Et nytt liv begynner

Når rekrutten får sin uniform, sine våpen og redskaper, blir han også et annet menneske. Men først ligger de splinternye sakene på kasernegårdsplassen, fordi det stadig kommer nye ting til

Kjempere av i morgen...

Den som i dag betrakter utdannelsen av de tyske rekrutter, kan støte på bilder, som til å begynne med vil komme til å virke overraskende på mange. Det ene bildet viser f. eks. en rekke generaler og andre høyere offiserer, som lytter til en generals forklaringer. Åpenbart befinner troppsførerne seg i en skole. Og det stemmer. Generalene er kalt sammen for å lære noe nytt.

På et annet bilde igjen ser en sivilist marsjere inn i en kaserne. De hentes til krigens skole. Det er alt voksne menn, men de er i ferd med å lære noe nytt. Her kommer enheten, sammenhengt mellom slike bilder til syne. Ved å stille dem overfor hverandre, åpenbares en av tyskernes militære hemmeligheter. Forat kjemperen av i morgen skal lære alt riktig, lærer hans fører stadig. Med hvert eneste kull sivilister som strømmer til kasernen fra arbeidsplassene, sender fronten en rekke førere i alle tjenestegrader til kasernene i heimlandet. Frontkjemperne blir undervist i de nyeste erfaringer fra alle slagmarker, og først når alle erfaringer er fullstendig gjennomarbeidet, går de i gang med utdannelsen av de ferske rekruttene.

Omvendt: når de utdannede rekrutter drar til fronten, følger kommandanten for utdannelseleiren dem for å se hvordan utdanning og kamphandling virker. Naturligvis gis det et grunnskjema for utdannelsen, som i årenes løp bare langsomt og umerkelig forandres. Men de særegenheter, som går utenfor skjemaets ramme og som først kan læres når en har oppfattet grunnlaget, de forandres stadig.

Jo lengre krigen varer, desto rikere på finesser blir tyskernes militære utdanning. Slik må det jo også være, fordi Tyskland stiller enkeltkjemperne overfor massen og fordi det har viljen til å skåne sine mennesker. Det er forbausende hva en ung soldat i det fente krigsår må lære i Tyskland, før han blir regnet for moden for fronten.

I 1939, ved begynnelsen av Polenfeltet, meldte kommandanten for en troppevevlesplass seg hos en av de kommanderende generaler på hans fektningstand ved fronten. Han hadde i oppdrag å sammenlikne troppenes utdanning med deres verd i kampen. Generalen takket for meldingen: „Et herlig oppdrag. Soldatene kjemper slik som motstanderne tillater dem!“

Det lyder litt mismodig, men slik er det ikke. Generalens uttalelse er en oppfordring til å ta hensyn til motstan-

Fortsettes side 11

På historisk grunn

I Garnisonskirken ved Fredrik den stores grav blir det holdt gudstjeneste av divisjonspresten under de ærerike gamle faner. Om kvelden trer rekruttene etter gammel tysk soldattradisjon an til den „store tappenstreken“, en musikalsk feststund. Neste morgen (fargebildet) blir i høytidelig form faneeden avlagt på en plass i garnisonsbyen

PK-foto: Krigskorrespondent Hubmann (3)

Kjempere av i morgen...

Fortsett fra side 8

derens psykologi ved soldatens utdanning — ikke bare hans psykologi, men også hans bevæpning. En må huske hva den tyske soldat har lært å kjenne på begge disse områder i fem krigsår. Utdanningen av de tyske rekrutter er altså blitt mer komplisert. Denne kjensgjerning kommer til uttrykk i den stadig lengre og mer intensive utdanning. I en avsluttende beretning om Polenfelttoget i den tyske riksdag nevnte Adolf Hitler en tysk landvernsdivisjons bedrifter, som var spredt vidt utover og allikevel i flere dager avverget alle gjennombruddsforsøk fra polakkenes side. Disse helter var ved krigsutbruddet kommet til fronten direkte fra sine arbeidsplasser — uten én eneste times ny utdanning. Erfaringene fra verdenskrigen og deres mot var deres militære rygrad.

Av slike episoder avleder tyskerne den urokkelige tillit til sin militære kraft; utdanningen av de nye årganger hviler imidlertid på andre grunnlag.

En tysk utdannelsesleir i femte krigsår likner mer en moderne høyskole enn en kaserne fra forrige århundre. Denne kjensgjerning har riktignok også sine forutsetninger i det tyske folks karakter og i det praktiske liv. Den største delen av rekruttene, yngre og eldre folk, kommer til kasernen med en bestemt legemlig forutdanning. I Tyskland gis det en førmilitær utdanning for eldre sivilister, som gis av SA. i samarbeid med forsvarsmakten. Her lærer sivilisten grunnreglene for den militære opptreden og soldatens legemlige krav. For den enkelte er den beste lønn oppnåelsen av idrettsmerket. Heller ikke i femte krigsår gis det i Tyskland mer enn fem prosent menn, som er uduelige for militærtjenesten. Blant de unge er prosent-satsen enno lavere, fordi utdanningen i Hitlerjugend gjør seg gjeldende, likeledes arbeidstjenesten med den førmilitære utdanning og den moderne ungdomsopplæring overhodet.

Slik går den legemlige utdanning i den tyske kaserne ikke bare hurtigere for seg enn andre steder, men den kan også straks gå løs på sitt mål. Leseren aner vel alt at dette ikke bare er legemsutdanningen eller den infanteristiske grunnutdanning. Det viktigste mål er den hurtigst mulige utlikning av motsetningene mellom by og land. Bymannen må bli jeger og naturmenneske, landmannen må venne seg til bymannens atmosfære. Den ene må utfylle den andre, slik at den moderne kjemper blir til. Det tyske soldatideal er den naturharde, viljesterke mann, som kan tenke raskt og lett. Legemsøvelsene, folkeskolen og den vidtgående teknisering i Tyskland er de

Fallskjermjegerens skole

Spranget mot målet blir atter og atter øvd fra liten høyde. I ten pause går landingen over til en kampøvelse på bakken (bildet nedenunder). Fallskjermjegerne tilhører de troppene som har den mest allsidige utdanning og lengste utdannelsesetid

PK-foto: Krigskorrespondent Benno Wundhammer

← **I øvelsesflyet.** En ung flyver tumler seg i sitt element.
PK-foto: Krigskorrespondent Wundhammer

naturlige grunnlag, som gjør utviklingen av denne idealtypen mulig.

Betingelsene er gunstige og allikevel krever utdannelsen meget tid. Å nevne tall er nesten umulig. Det gis spesialtropper, hvis utdanning varer halvannet til to år, men også i de normale forband gis det store troppearter, som må utdannes opptil åtte måneder. Disse lange tidene — som naturligvis ikke er noen norm — vil forekomme mangen en leser merkverdig. Det ligger nær å forkorte tiden hos spesialistene, f. eks. ved pionérene, ved at en henter dem fra beslektede yrker, altså pionérer fra murer-, tømmermanns- og låsesmedyrkene.

Nei, det er ikke slik det går for seg.

Hos de tyske pionérene — for å holde oss til eksemplet — ser en klavervirtuosen ved siden av grovsmeden og høyskolelæreren ved siden av den ulærte arbeider. Før de ble utkommandert, har de fleste av disse menn ikke viset noe om sin evne til å bygge bruer og legge miner eller fiske dem opp, til å opprette forsvarsanlegg eller storme slike. Fra lægen under mønstringen og fra de eldre offiserer, som overværet mønstringen med de foreskrevne vitner, erfarte de ofte overrasket sin spesielle evne til den spesielle våpenart. Tilsynelatende er det et under, og allikevel er det bare lægevitenskap, parett med den gamle soldatens erfaring: i de fleste tilfelle stemmer det, de mønstrede vokser forbausende fort inn i det våpenets særegenhet, som lægen og offiseren bestemte dem for.

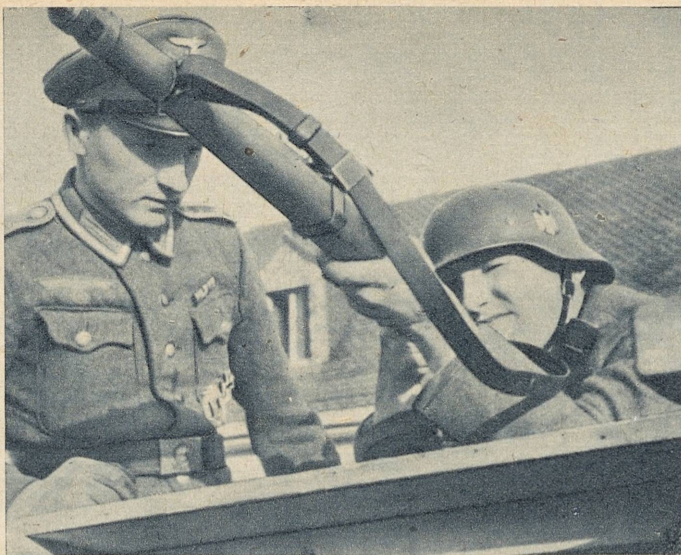
Denne gamle øvelse har hevdet seg prima og til å bibeholde den kreves det ikke bare vilje til tid, men også forråd på tid. Tyskland har begge deler. Men det må også ha begge deler, ellers kunde det straks gi helt opp.

Massens og de tekniske muligheters verden er dets motstander. Regnestykket er grusomt liketil. I februar 1940 skrev det amerikanske tidsskrift „Fortune“ om de ti millioner arbeidsløse i USA: „De fleste av disse utstøtte vil no bli underholdt ved offentlige midler. USA.s næringsliv har bevist at det kan oppnå utmerkede profitter, uten å beskjefte disse ti millioner. Den kjensgjerning blir stående at de er utstøtte. Den kjensgjerning blir stående at det fra næringslivets standpunkt ikke består noen grunn forat de overhodet er i live.“

„Hvem spør etter disse utstøtte og etter deres skjebne?“

Tyskland er imidlertid en folkestat. Det må avlegge regnskap over hver av sine sønner. Tyskland står overfor massestormen av de sovjetrussiske og amerikanske utstøtte, kjempemæer, som av sine landsmenn alt ved oppstillingen ble dømt til døden, fordi det helt enkelt ikke er noen grunn til at de overhodet blir i live. Den enkelte mann i disse robotarméer er ikke noe annet enn en levende lavett eller patron, bestemt til

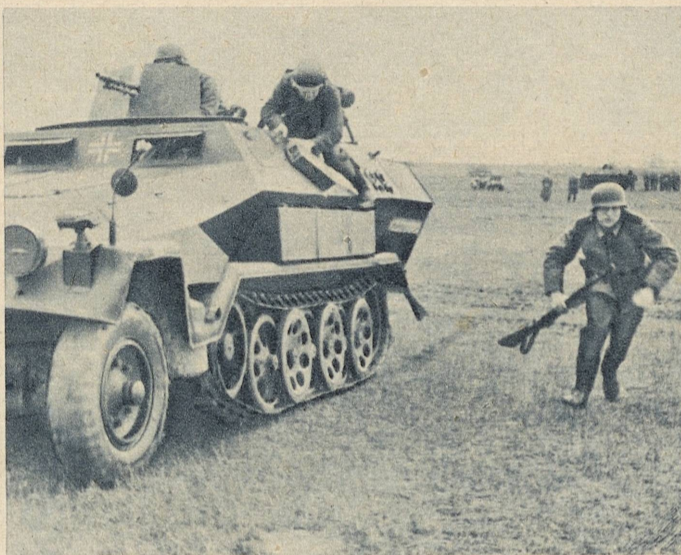
Fortsettes side 18

1. ... slik går det for seg alt i seks uker, og slik vil det gå videre, tre ganger ukentlig tre timer øvelsesskyting. Vi skyter fra alle stillinger ...

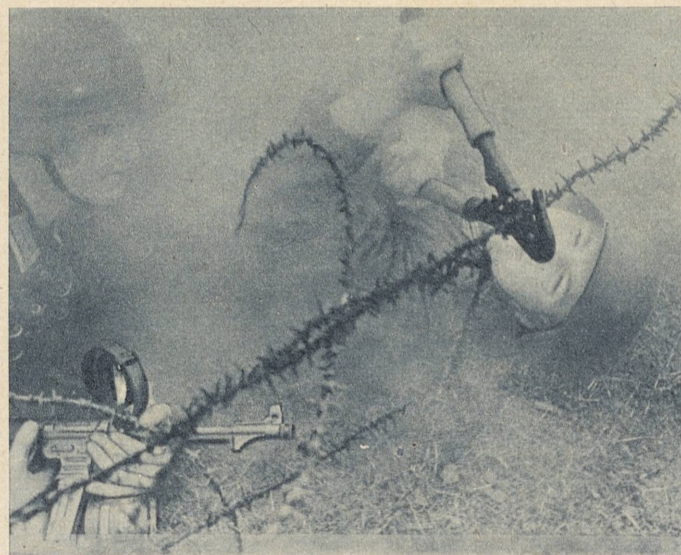
2. ... i dag hadde vi for første gang lette nattkamp-øvelser. Det er forbausende alt det en kan gjøre med geværet ...

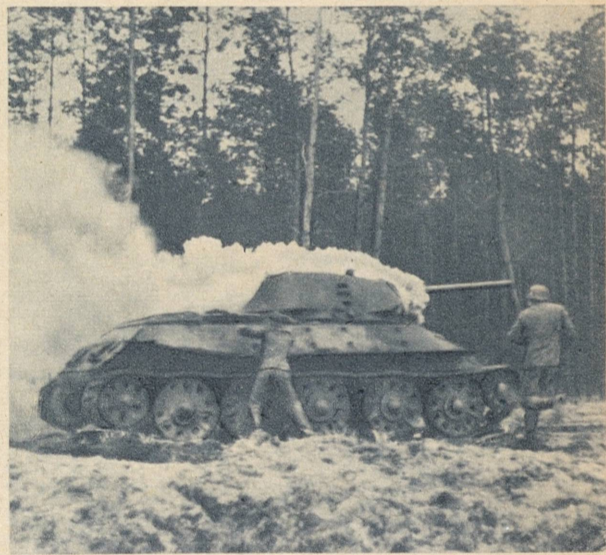
6. ... En kamerat har forstuet foten. Det var ikke lett, syv eller åtte ganger sprang vi nedover i full fart ...

7. ... hvor ofte har vi ikke ligget flatt ned i dag. Hvert skudd fra granatkasteren tvang oss ned på bakken ...

11. ... slik har det alt gått for seg i mer enn tre måneder, og daglig lærer vi noe nytt. I dag har vi i bitende tåke sprengt hindringer med piggrådsaksen ...

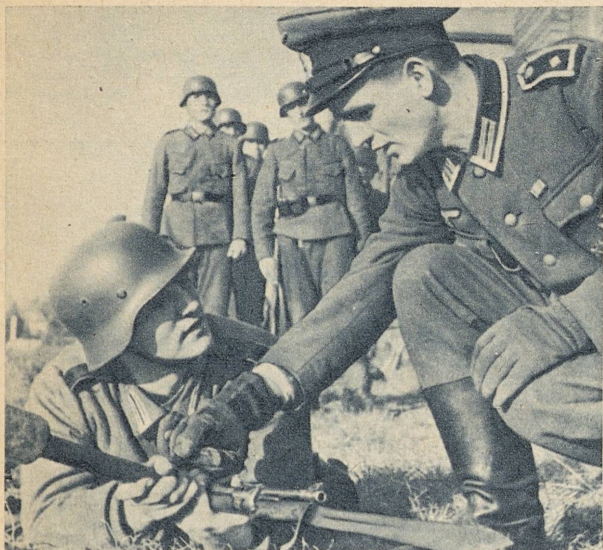
12. ... Når det står „pansernærkamp“ på timeplanen, blir det alltid en interessant dag for oss ...

En mann fra infanteriets million-rekrutthær

Karl Heinz B., 19 år gammel, født i Saarbrücken, er utlært låsesmed og vil bli ingeniør. Under sin militære utdannelsestid, som no er avsluttet, har han ført dagbok. „Signal“ viser på disse to sidene utsnitt av hans dagbok med tilsvarende bilder. Leseren får på denne måte et innblikk i de tyske grenaderers omfangsrige soldatmessige utdanning

16. ... Ekserseringen ved kanonen er no endelig over. Fra morgen av går vi løs på skarpskyting ...

3. ... hadde en bare håndgranaten, vilde det være enklere. Men å storme med oppløst bajonett...

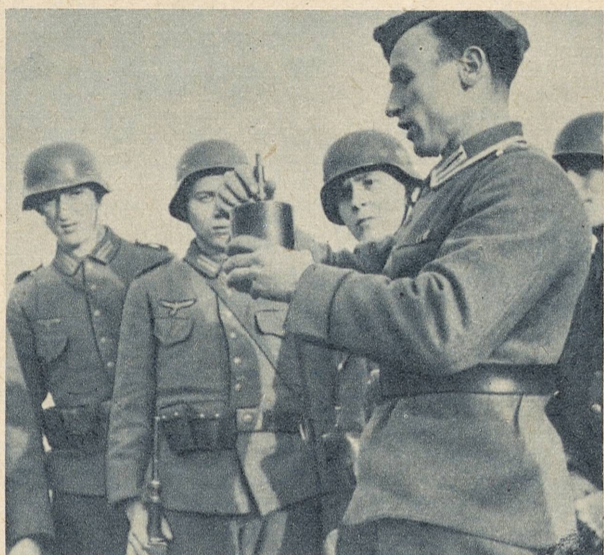
4. Utdanneren ved det tunge maskingeværet var en prektig kar, han har vært med i 32 infanteristormangrep...

5. ... for øyeblikket er vi alle åndelig minelagt! S-miner, T-miner, treminer... Jeg drømmer alt om dem.

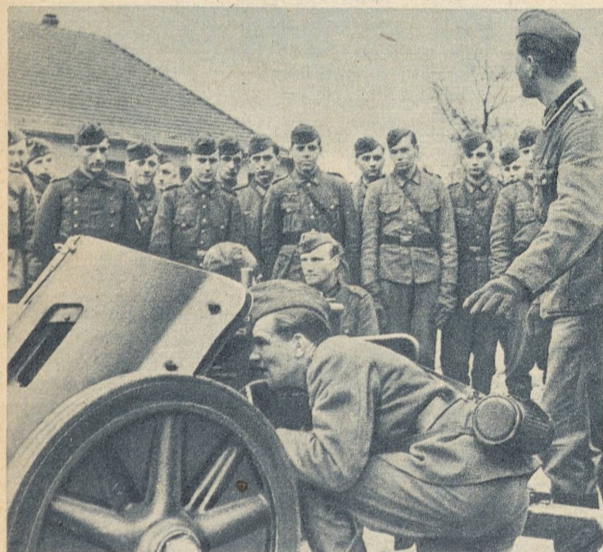
8. Etter den tredje gatekamp-øvelse sa sjefen vår: „Hvis det hadde gått løs for alvor, vilde dere ha kunnet spise frokost med englene...“

9. ... vi satte opp noen imponerte ansikter, da underoffiseren forklarte sprenglegemene for oss. I morgen skal vi selv...

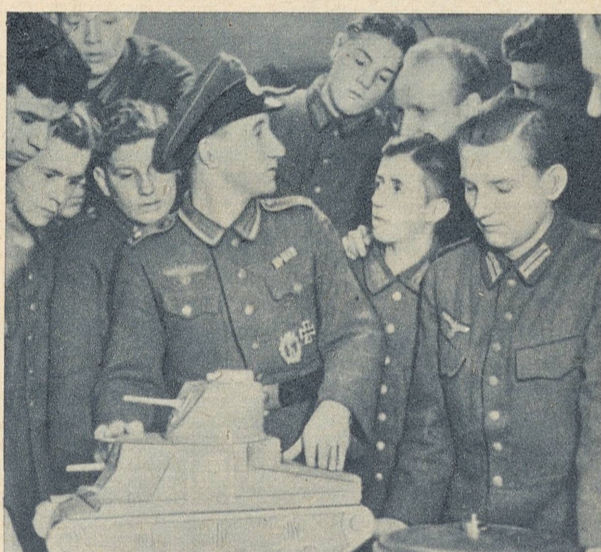
10. ... „sminke“ kalte utdannerne det, men etterpå så vi først hvor viktig det er for pansernærkampen...

13. For øyeblikket er jeg siktekanonér ved det tunge antitank-skytset. Hatten av for konstruktørene av denne kanonen...

14. I dag var vi på besøk hos pionérene. Besiktigelsen av deres utdannelseleir var meget interessant...

15. Ved den vanlige teoretiske undervisning om formiddagen lærte vi å kjenne de fiendtlige pansermodeller...

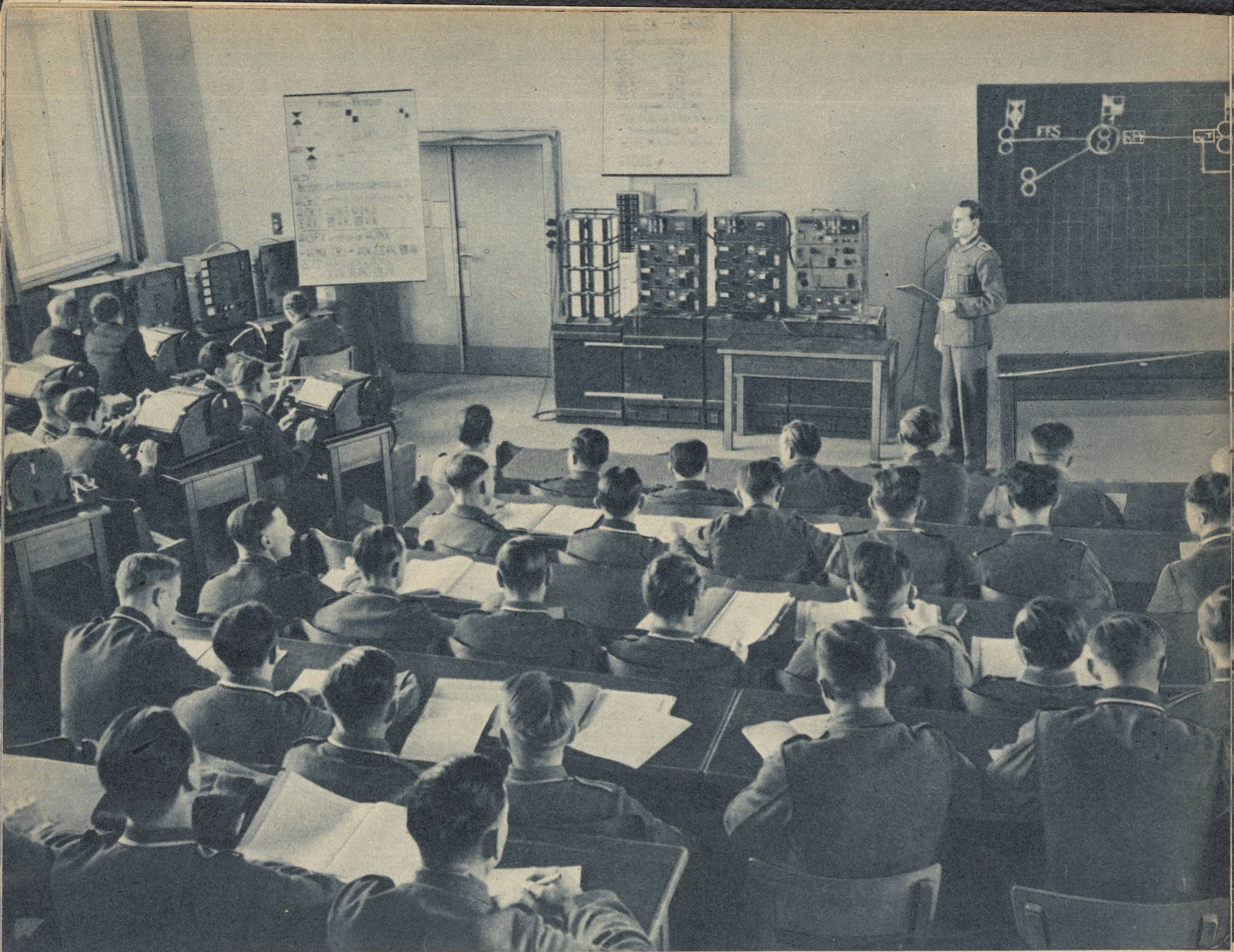
17. ... i fritt terreng kunde løytnant R. slett ikke finne meg. Jeg tenkte: „Du kan jo rolig lete litt...“

18. ... tre ganger har den „fiendtlige panserovgn“ rullet over meg i mitt dekningshull. Den ene snudde sågar...

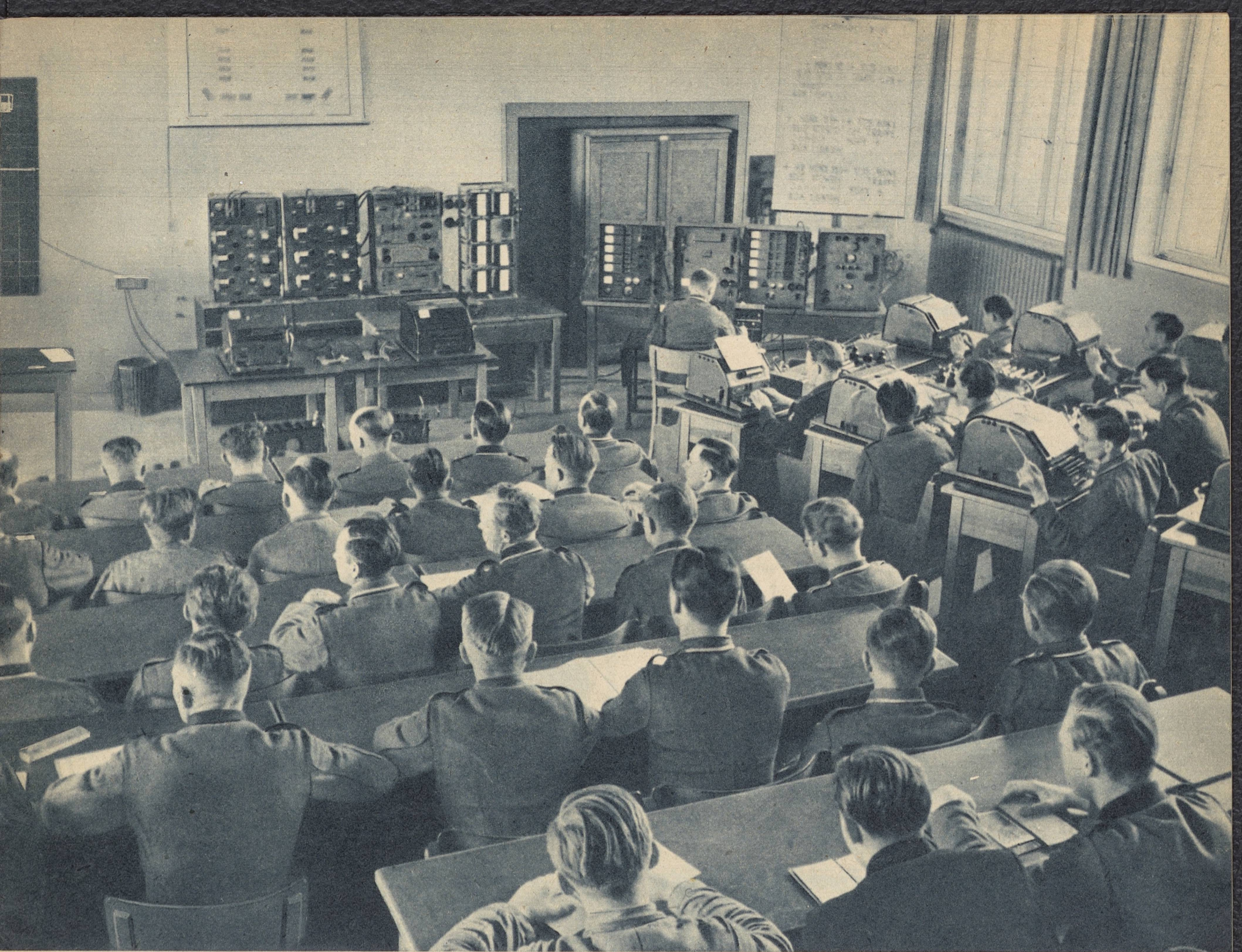
19. ... også flyvere grep inn ved vår avsluttende manøver, granatene eksploderte ofte på en meters avstand, men kamuflasje er kamuflasje...

Fra skolebenken . . .

I en av den tyske hærs etterretnings-skolers auditorier er det bygd opp hele fjernskrivernet til et helt frontavsnitt. Fjernskriverne i første rekke på venstre billedside gir meldinger igjennom over formidlingsplassene (til venstre og til høyre ovenfor) til fjernskriverne i første rekke på høyre billedside. Ordre går tilbake. Den annen, tredje, fjerde rekke kobles inn. I auditoriets monotone maskinklapping blir frontens moderne etterretningsvesen mellom bataljon, regiment, divisjon, korps, armé, hærgruppe og hærens overkommando til levende virkelighet

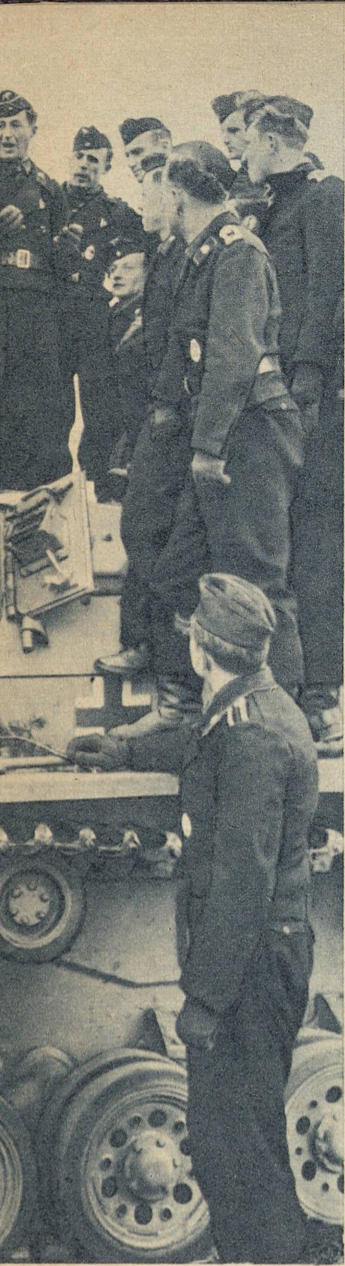

... til moden for fronten

Ved slutten av rekrutt-utdannelsesplanen står i dag som i fredstid den krigsmessige manøver, ganske visst med én forskjell — nemlig at den manøveren er så meget hardere. Hvor det tidligere ble anvendt løse patroner, blir det i dag skutt med skarpt — og hvor det tidligere bare ble antydnet en ildbarriere, eksploderer i dag skarpe granater. Stormangrepet på en landsby, slik som bildet (nedenunder) viser, virker som et ekte frontbilde. Det nøyaktige samarbeid mellom artilleri og de stormende granaderer, pionérenes rettidige inngripen og flankangrepet blir stadig øvd

PK-fotos: Krigskorrespondent. Hubmann, Grimm

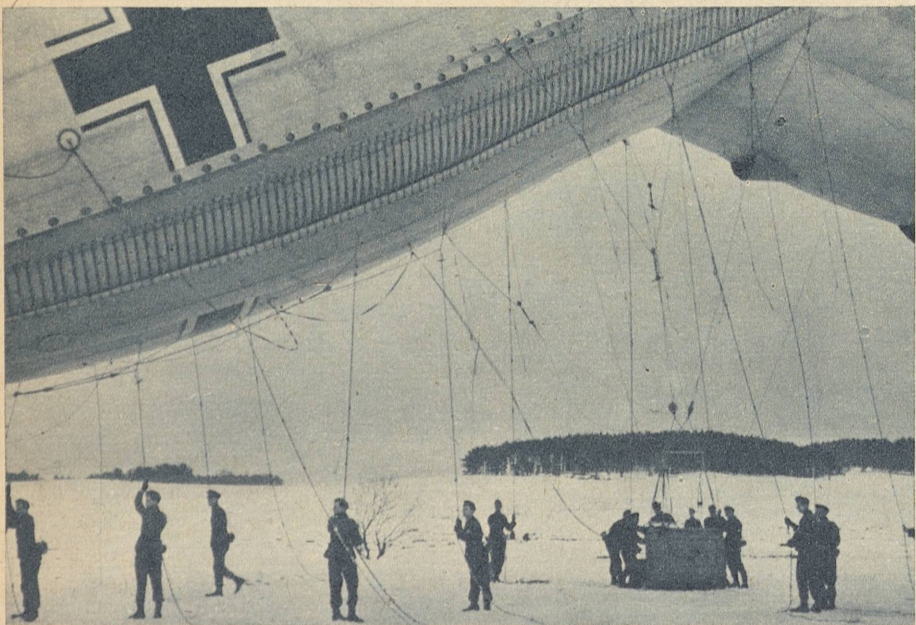

søkt som rekrutter, fordi den hurtige utvikling av panservognene og deres forsvarsrolpen skaper nye taktiske former

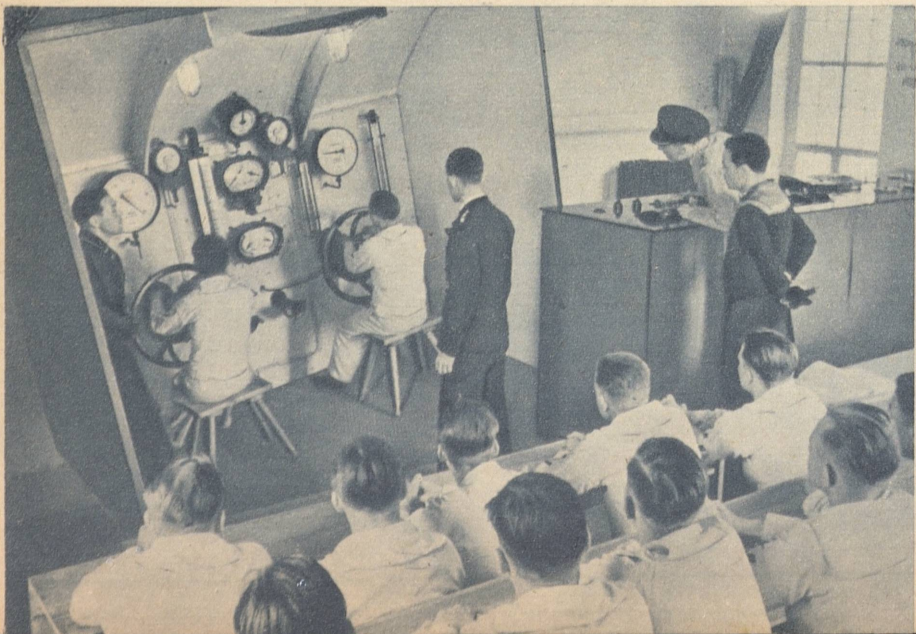

Framtidens pionerer øver seg i brubygging. Deres kamp- og arbeidsoppgaver i det moderne slag er stadig blitt mangesidigere og riktigere

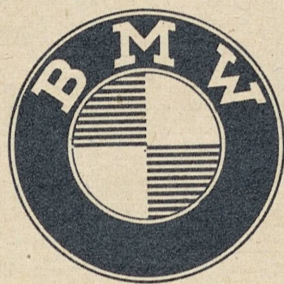

Observatørutdanning. En artilleriobservatør går til vær med en ballong. Jo bedre hans utdanning er, desto nøyaktigere blir det materiell batteriene kan skyte på grunnlag av

Framtidige ubåtsjef er øver seg på å styre riktig under stor sjøgang. Akkurat slike armaturer er ubåtene utstyrt med

Lydemotorer Automobiler Motorcykler

PERI
og
KHASANA
VERDENSKJENTE
MERKER FOR KOSMETIKK

fra

Dr. Harthaus

Forhandler:
MIDELFART & CO. A/S.
OSLO - Rosenkrantzgaten 3.

PERI

B O H N

Kjempere av i morgen...

Fortsett fra side 12

å kaste eksplosivstoff mot Tysklands soldater og dets europeiske kamerater.

Denne kjensgjerning må Tyskland legge enno mer vekt på ved utdannelsen av sine tropper i det femte krigsåret enn tidligere, da europeere kjempet mot blodsbeslektede europeere og hvor idealene til gangsterdommen enno ikke var soldatenes idealer. I kampen mot robotmassen hjelper bare kaldblodighet og omtenkksomhet. Begge deler oppnås bare av den som nøye kjenner motstanderens tekniske muligheter. Å lære dem å kjenne, krever tid.

Ubekymret av „de villes rasen foran murene“ (Schiller) gir Tyskland sine rekrutter denne tiden. Det øser da av et forråd på tid.

Tiden, vil en si, er ingen stabelvare, og allikevel er dette tilfellet. Tyskland har i de forgangne fem år sørget for å utdanne så store militære forsterkninger at det har et stort spillerom mellom alle tenkelige krav og nødvendigheten av å gripe tilbake på menneskereservoaret i heimlandet. Dette spillerom er nettopp „stabelvaren tid“, som våre unge rekrutter no kan utnytte.

Kjemperen av i morgen viser ganske visst mange nye trekk. De er blitt preget av hans motstandere, de oppstår når en går inn på fiendens kampart. Men kjemperen av i morgen vil allikevel beholde vesenstrekkene fra den gamle tyske soldatånd. Det viktigste av disse trekkene er offensivånden. Det viser seg også i defensiven, som den tyske soldat helst fører offensiv.

„Den beste utdanning er alltid den, som ikke i første linje stammer fra fienden, men som først og fremst utvikler alle positive egenskaper, som den framtidige kjemper er i besittelse av. Det er hos den tyske soldat uforferdetheten og angrepsånden. Dertil kommer trangen til personlighet, som jo er tyskeren medfødt.

De nyeste tyske offensivvåpen, fallskjermjegerne og pansergrenaderene, er fullt ut bygd opp på den enkelte manns prestasjoner. Av den posisjon som den enkelte mann skaffer seg, utvikles så samarbeidet mellom grupper, av samarbeidet mellom gruppene samarbeidet mellom pelotongene osv. Eng lendernes forbløffelse på Leros, da de etter kapitulasjonen så søg stilt overfor et lite antall tyskere, hvor de hadde ventet kjempemessige forband, er kvitteringen for denne originale metode. Den kan ikke etterliknes, fordi den ikke stammer fra masseånden, men kommer fra et gammelt, sammensveiset folks dybder. Kjemperne av i morgen vil komme til å avlegge regnskap for denne originalitet, som ganske visst er tilintetgjørende for de andre.

→
Som på transportband. Den tid da ubåtene ble bygd enkeltvis, ligger langt tilbake. No forlater store serier de tyske verflene

PK-foto: Krigskorrespondent Hanns Hubmann

På heimvegen. En panserkjører og en radiotelegrafist etter en hard utdannelsesdag på det utsøkte øyete øvelsesterreng — to fra millionhæren: kjemperne av i morgen.

PK-foto: Krigskorrespondent Hubmann

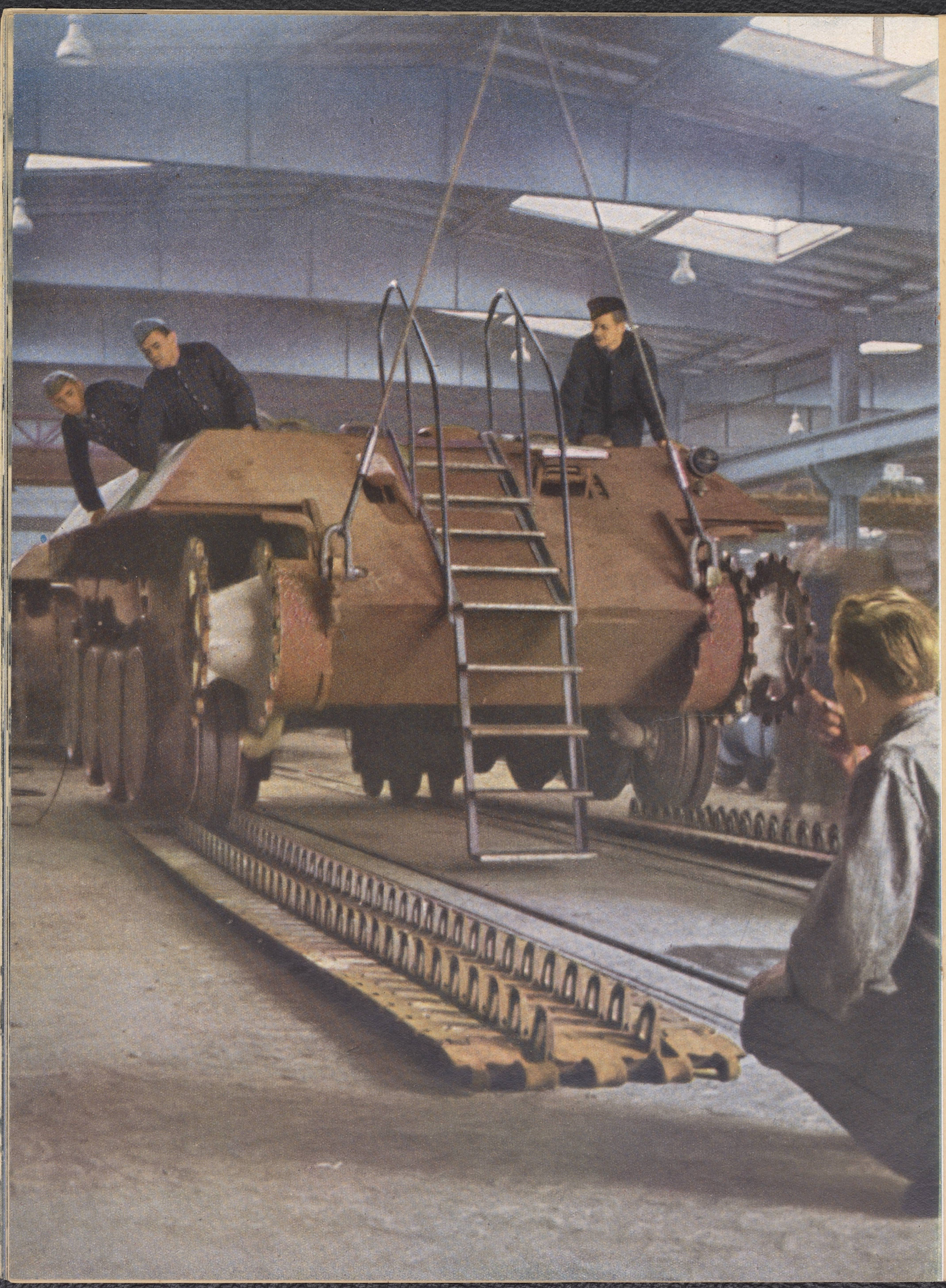

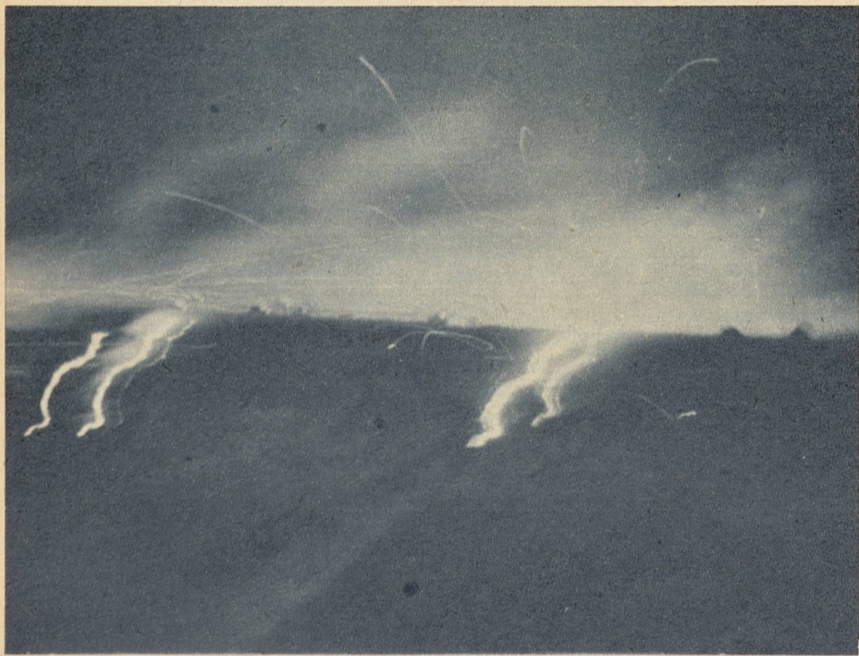
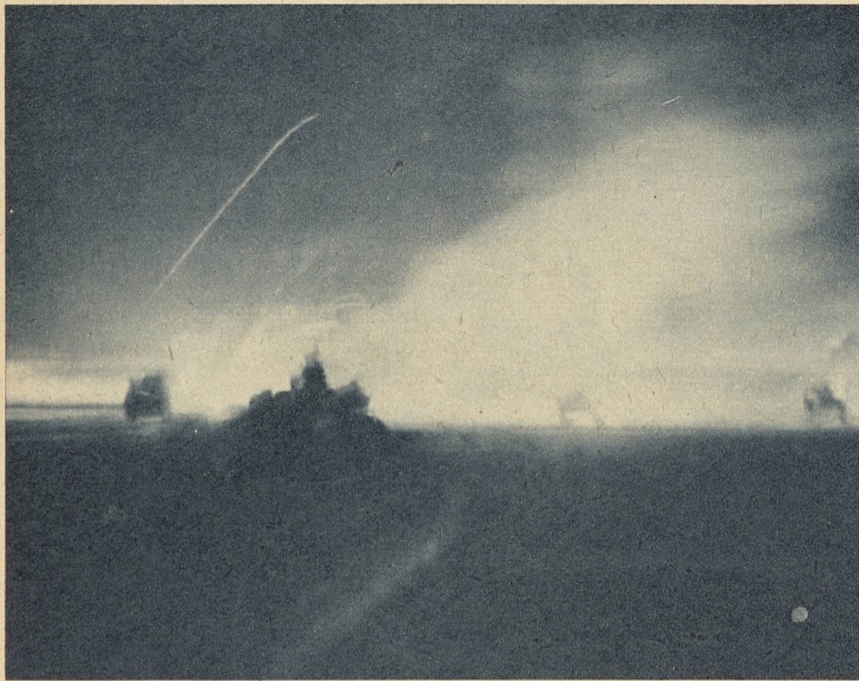
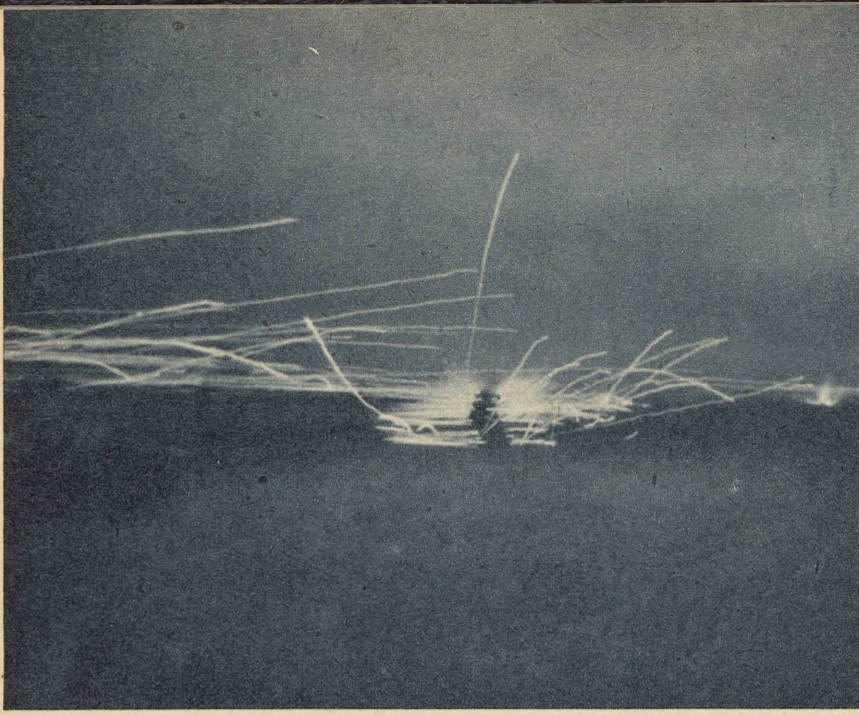

Ved Europas grense

PK-foto: Oberleutnant Frenz

Den moderne krigs flammeskrift

Den begynnende aftens skygger har senket seg over landet hvor krigen raser. I det fjerne lyder maskingeværskudd, mellom de korte smell av enkelte geværskudd det dumpe surr av løpende motorer, blandet med raslingen fra panservognenes larveføtter. Da blaffer det plutselig opp her og der fra den andre siden. Glødende tråder hvisler gjennom luften: kontakt med fienden. Krigskorrespondenten trekker fram fotoapparatet. „Horisonten lysner“, skriver han til bildet, „og jeg ser drivende skybunker av den spøkelsesaktig belyste røyken fra ildspygende stålkolosser. I det uvirkelige lyset oppdager man med blotte øye massen av framrykkende panservogner, som er omgitt av de glødende hieroglyfene til den moderne krigs flammeskrift“

PK-fotos: Krigskorrespondent Rühle

← **Fra transportbandet til kjeden.** En kran løfter panservognen opp på dens brede „såler“, som vil komme til å bære den mange tonn svære vekt over sand og forsumpet terreng

PK-foto: Hanns Hubmann

TOSCA

EAU DE COLOGNE

ET FREMRAGENDE PRODUKT
FRA VERDENSFIRMAET

N° 4711.

FOR FESTLIGE STUNDER

Duft og friskhet, ynde og charme

— takket være den kostelige 4711

“Tosca” Eau de Cologne, en vellykket

kombinasjon av forfriskende, klassisk

Eau de Cologne og parfymen “Tosca”s

henrivende duft.

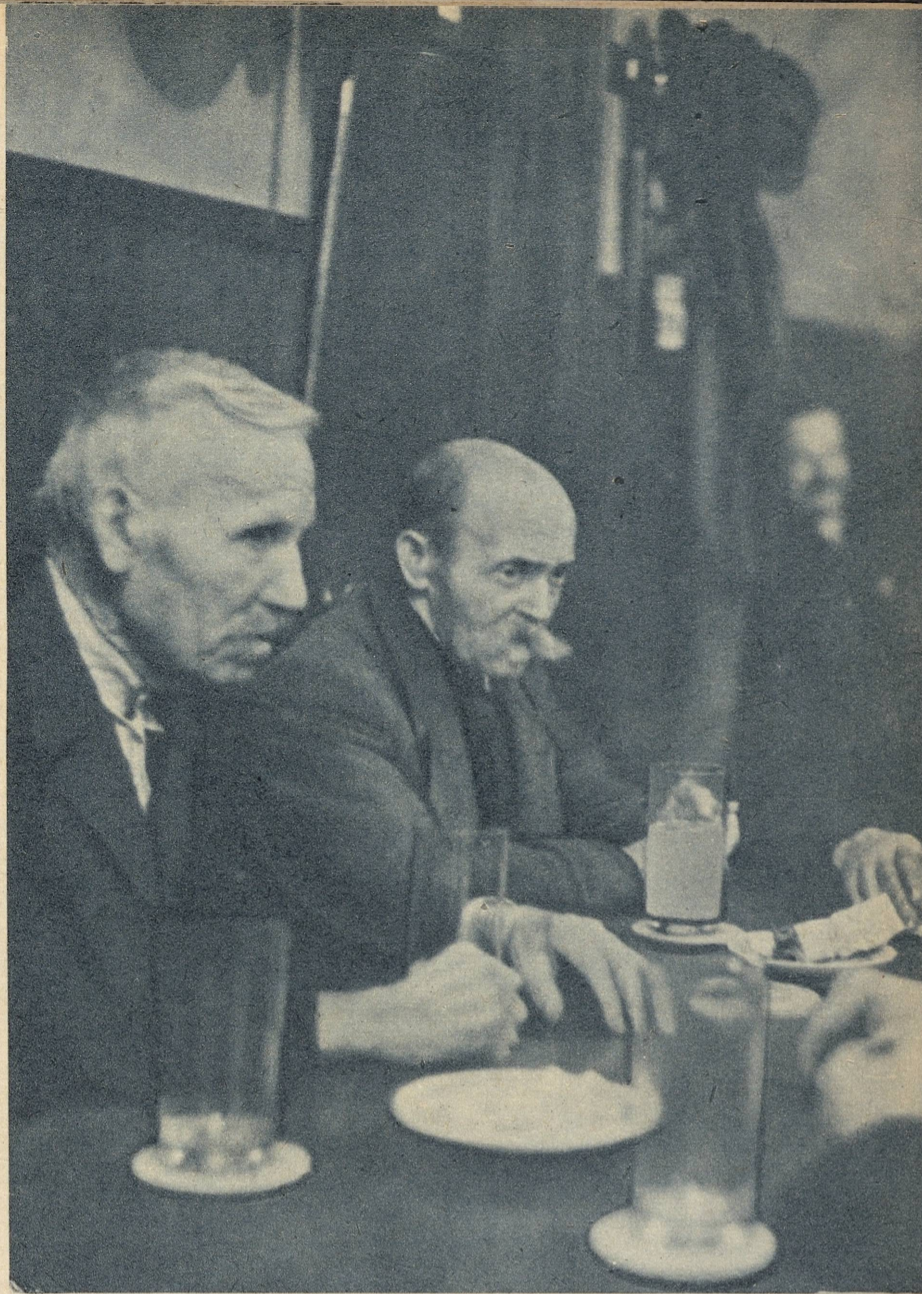

GREPET UT AV LIVET...

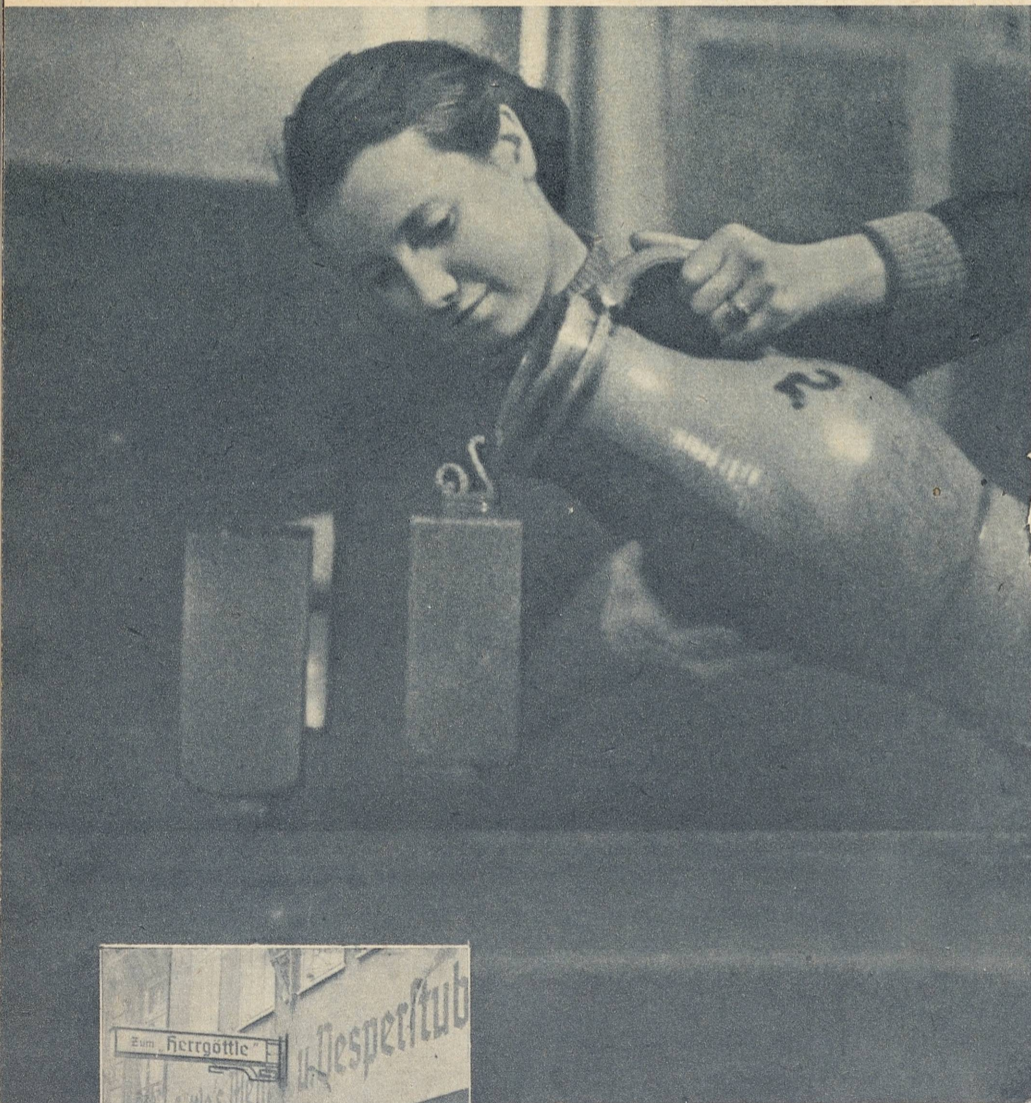
Tre eksempler på vårt århundres sosialisme

„Signal“ bringer her tre billedberetninger fra Tyskland, som ikke er noe annet enn utsnitt av livet. Felles for dem alle er det at de viser hvordan den moderne sosialistiske tanke her en selvfølgelig realitet, noe som følger livet, og hvordan den i andre tilfelle spontant omsetter idéer i virkelighet

I. Ved de gamles stambord

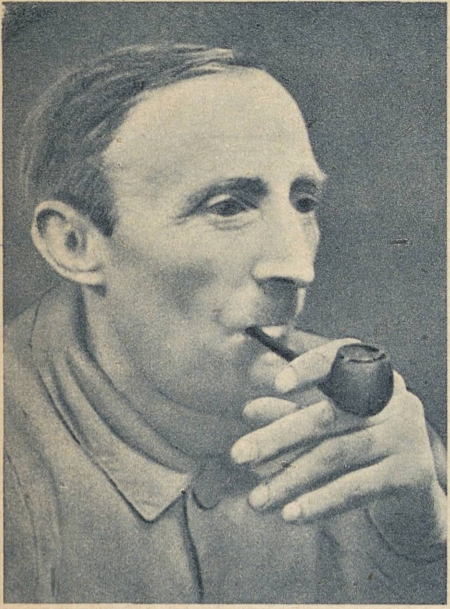
De to syttiåringer, som sitter ved siden av hverandre her, pianostemmeren Johann Spiess (til venstre) og murmesteren Andreas Binger (til høyre) er kamerater fra den første verdenskrig. Pianostemmeren utfører enno sitt arbeid. Murmesteren har hatt del i arbeidet på de nesten 400000 nye boliger, som oppsto hvert år i Tyskland før krigen. Det vil bli enno mer å gjøre, når denne krigen engang er over, men da er det den unge generasjons tur. Binger har gjort sitt arbeid. Hans pensjon, som han hever hver måned, sikrer ham en rolig livskveld

Disse bildene ble til ved et tilfelle. „Signal“s billedkorrespondent tok inn i et gjestgiveri i Heilbronn, i „Herrgöttele“ (bildet til venstre) og satt der ved et stambord sammen med gamle Heilbronnerborgere, som hver eneste aften her får skjenket sin eplevin av vertens unge datter (bildet ovenfor) og prater om gamle og nye tider. Han fotograferte dem og lot dem fortelle fra deres liv...

Denne fireogsyttiår'ngen begynte for ca femti år siden i et bake i som svenn. Peter Reiser lever i dag av den invalidpensjonen, som den nasjonal-sosialistiske tyske stat tildeler ham, etterat han har gjort sitt arbeid helt liv. De fleste gjester ved stambordet i „Herrgöttele“ er over sytti. De har et arbeidsrikt liv bak seg. Det de har ytet, er ikke av den art at det kommer i avisene, eller at en snakker om det i verden, men de hører alle til de anonyme, om hvem en til syvende og sist dog taler om i verden, når det er talen om et folks arbeidsomhet, dyktighet og flid.

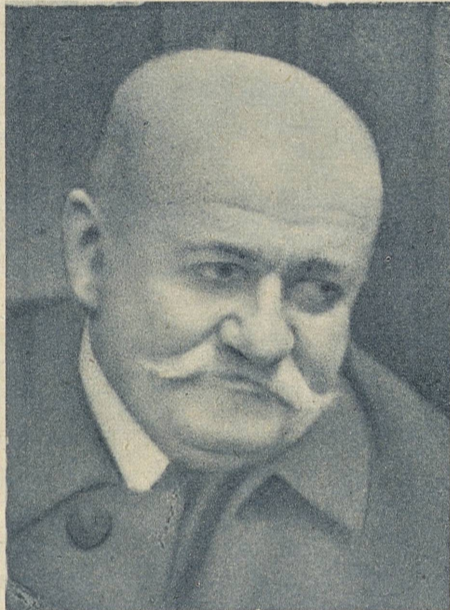
Karl Andrees er toogstytt. Han var elektriker og opplevde hvordan elektrisiteten fra den første begynnelsen slo igjennom i energilivet. I dag lever han av sin pensjon, men stundom hjelper han til, hvor det er noe som skal repareres, og det ellers ikke er noen til stede. Han er født Heilbronn og har vært en trofast stamgjest i „Herrgötle“ i mange år

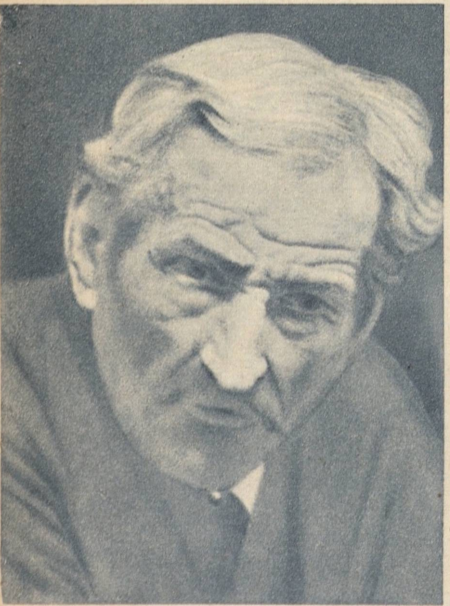
Richard Peverson var ansatt i et forsikringselskap. Han hører riktignok heime i Reutlingen, men kommer ofte til Heilbronn, og i tidens løp er han så blitt stamgjest i „Herrgötle“. Egentlig kunde han som alle andre ha sluttet å arbeide da han var femogseksti år, og leve av sin pensjon, men han arbeider enda et par år lenger

Werner Schmidt er slaktermester og hadde et slakteri i Heilbronn, som han har overdratt til sin sønn. Engang må jo fedrene holde opp og la sønnene slippe til. Det faller vanskelig for mangen en gamling å slippe arbeidet fra seg, men når det dreier seg om ens egen sønn, er det jo lettere

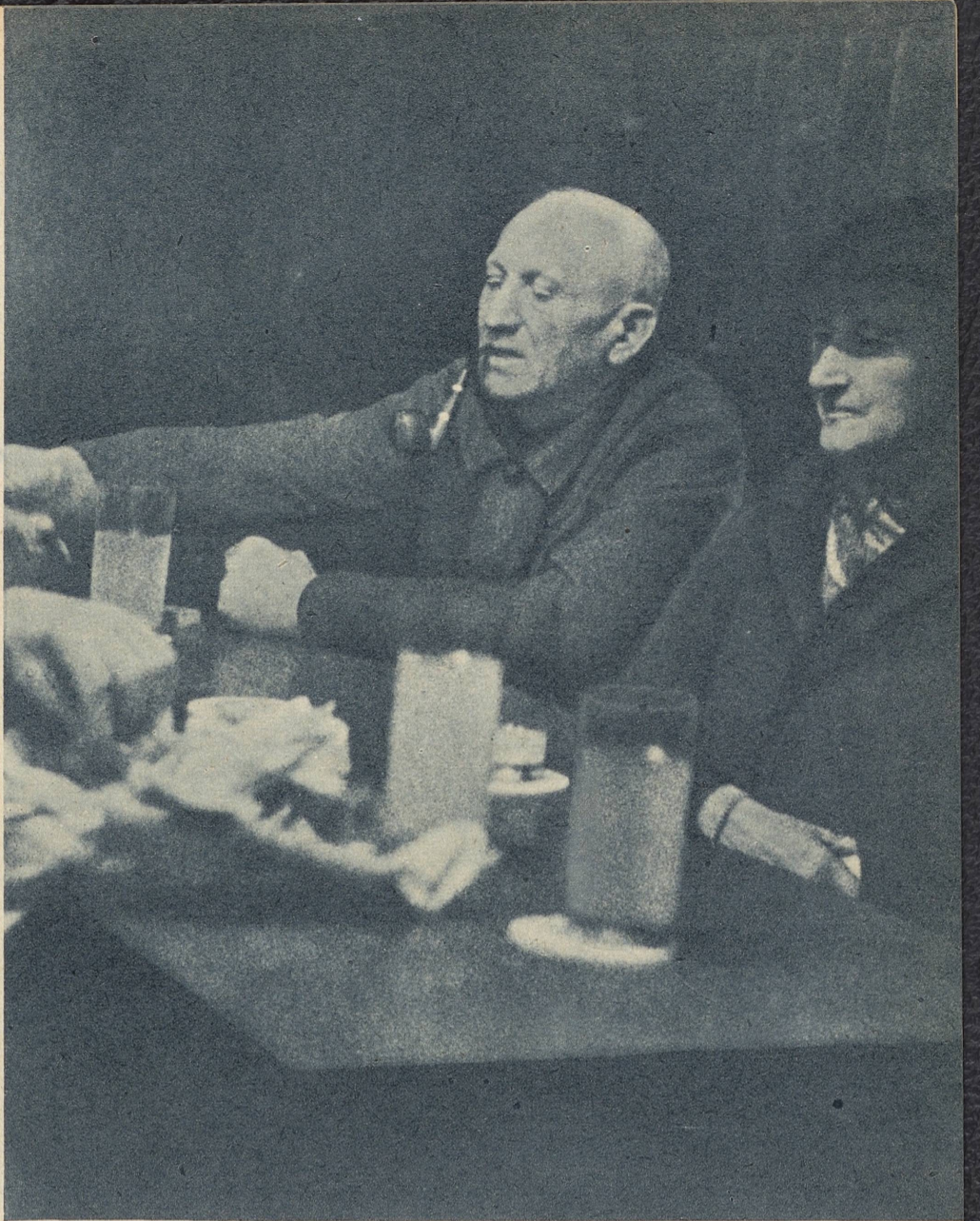
Hermann Pölzer er postfunksjonær og arbeider enda, skjønt han alt har nådd pensjonsalderen. Han håper at han kan gjøre sitt arbeid så lenge det under krigen mangler yngre krefter. Når han så en dag går av, har han sin pensjon som embetsmann, og av denne kan han leve sorgløst

Anton Häfeler har arbeidet i saltverket Schwäbisch Hall. Femogstyttiåringen er stambordets filosof. Han har ikke kunnet legge seg opp noe særlig av sin fortjeneste, men han har da noe å leve av og besøker det vante stambordet

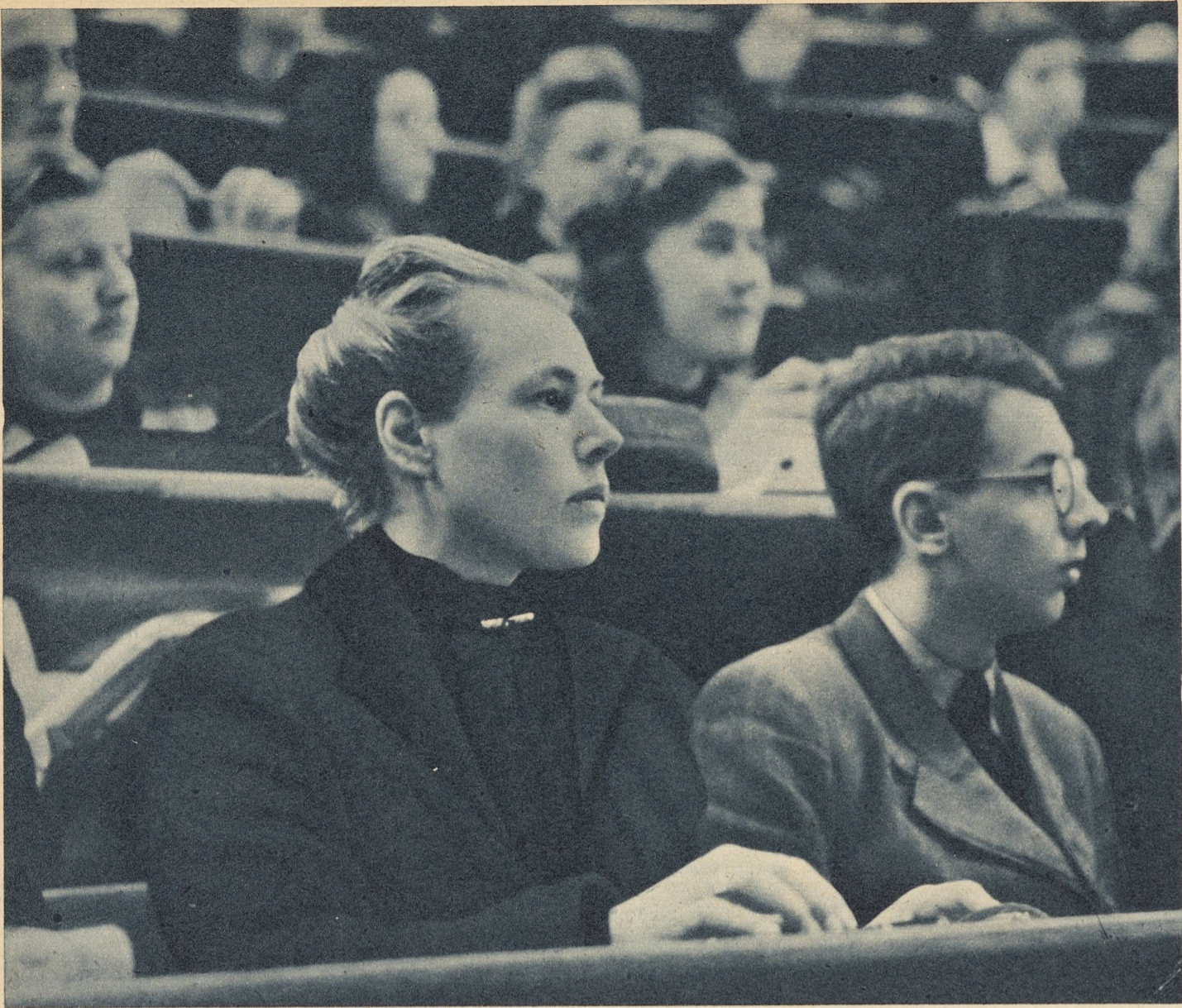
Otto Bachner var postbud. Han gikk mangen en veg i Heilbronn og steg opp mangen en trapp. Han kjenner hver eneste innbygger, hvert hus, hver dør. Han er no treogstytti år og har vært pensjonert de siste fem årene. Hans pensjon utgjør omtrent to tredjedeler av hans tidligere inntekt

Ved et riktig stambord, hvor menn sitter og utveksler meninger om hele verden, med neven på bordet og en hånd rundt pipehodet, ved slike stambord er det egentlig ikke plass for kvinner. Det er også her regelen, men det forekommer jo unntagelser. Mureren, Richard Enz, har i dag tatt med seg kona si. Han er toogstytti, og har enno ikke sluttet helt å arbeide. Han er en av dem, som mener at arbeidet er livet, og som om kvelden må vite at de har strevd en god del om dagen for med tilfredshet å kunne drikke sin eplevin ved stambordet

Presidiet ved stambordet fører Neckarskipperen Peter Zell. Han er treogstytti og den blant dem som har sett mest av verden. I 35 år har han ført sin egen båt på Neckar. En av hans sønner er falt i øst, to står på andre fronter. Slik har disse gamle ved stambordet levd og arbeidet og tilbringer no sin livsaften uten ytre sorger. Staten har garanterte innretninger, som sikrer alle yrker deres utkomme i alderdommen

II. Enker på skolebenken

Blant studentene ved et tysk universitet legger en merke til en kvinne, som er eldre enn de andre. (Bildet ovenfor.) Hvem er hun? Før krigen studerte hun tannmedisin. Et semester i Marburg, så tre semestre i Göttingen. Dengang lærte hun sin mann, flymotorbyggeren Fabrizious, å kjenne; hun brøt av studiet, giftet seg og fikk et barn. I 1939 ble hennes mann utkommandert. Tre år seinere falt han i de harde kampene i øst. I dag har fru Fabrizious igjen tatt opp studiet fra dengang. Men uten hjelp fra statens side vilde det ikke ha vært mulig. Mens hun sitter i auditoriet, mens hun studerer i dertil innrettede rom (bildet i midten til venstre), tar søstre seg av hennes barn. (På bildet til venstre nedenfor sitter hennes gutt i sengen ved vinduet.) Når hun kommer heim fra universitet, blir hun møtt av fire-åringen, som hilser begeistret på sin mor, studenten. (Bildet nedenunder til høyre.) Slik som for henne blir det i dag gjort mulig for mange enker i Tyskland å fortsette studiet, som de brøt av for flere år siden, da de giftet seg.

III. Den barn- nefiendtlige by

Regensburg ved Donau, i det 17. århundre enno sete for den tyske riksdag, er en gammel romantisk by. Husene står tett sammen og synes å helle mot hverandre. For den fremmede er det herlig å gå gjennom disse smale gatene, hvis hus selv ofte overrasker ved sin skjønnhet, men — sett fra en annen side, frambyr anlegget av byen dessverre på nok en overraskelse. Nyere undersøkelser viste at de trange gatene, hvor solen nesten aldri trenger helt ned, er skyld i at Regensburg hadde en spebarndødelighet, som lå langt over andre tyske byers gjennomsnitt. Hertil kommer at den stadige Donautåken fyller luften med usunn fuktighet. Da dette var blitt oppdaget, kalte i 1940 Regensburgs distriktslæge til et sosialt verk, som skulde oppta kampen mot barnedødeligheten. Til å begynne med undersøkte en, hva barna i de fleste tilfellene var død av, og gikk så på grunn av disse konstateringer videre. En ledende læge og en menighets-søster med et antal søstre under seg begynte arbeidet. De opprettet et mødrekontor, de opprettet et morsmelk-

De smale, kronglete smugene i Regensburg, med de vakre gamle husene (bildet ovenfor) er maleriske å se på — men de er også mørke og virker trykkende og innebærer en stor fare for barnas sunnhet. De og Donautåken (bildet til høyre) er skyld i at spebarndødeligheten i Regensburg hittil var helt usedvanelig. Bronkiitt og lungebetennelse hørte i denne byen til de hyppigste barnesykdommene. Årsakene hertil ble påvist av en læge, og så...

samlingssted, hvor Regensburger mødrene nå hjelper hverandre gjensidig. En måtte begynne med å ta seg av mødrene selv, for her lå allerede en av årsakene til barnedødeligheten. Da gikk en til opprettelse av en av de store

forsorgsorganisasjoner, som skulde ha til oppgave å ta seg av alle Regensburger barna helt fra første dag av, også de friske, ikke bare de syke. Byen ble delt inn i 13 distrikter. I hvert distrikt sørger en søster for 150 til 200

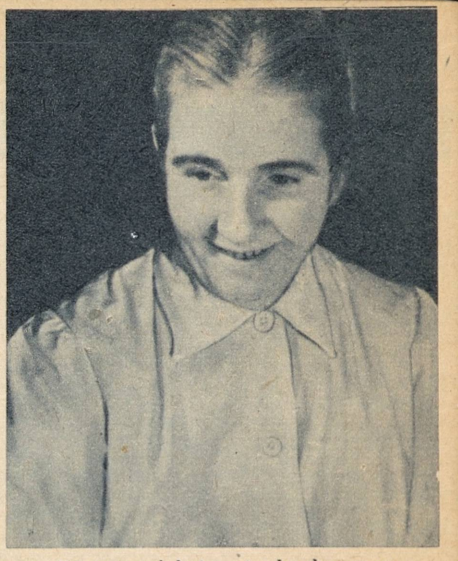

... tok en med alle midler opp kampen mot spebarndødeligheten. De nye hagebyer i Regensburgs utkant (bildet ovenfor), som skal økes enno mer rundt byen, skaffer sunnere livsbetingelser for innbyggerne, barna vokser her opp i luft og sol (bildet til venstre). Men også i gamlebyen måtte det gjøres noe...

spebarn, besøker barna en — til to ganger om uken, gir mødrene råd og foranlediger at syke barn straks kommer under lægebehandling. I „sunnhetshuset“, organisasjonens sentralsted, som har en egen barneklinnikk, har hver søster sitt skrivebord. Her bokføres hvert eneste Regensburger barn, hvert besøk blir notert, hver sykdom, hver behandling. Først for få år siden ble

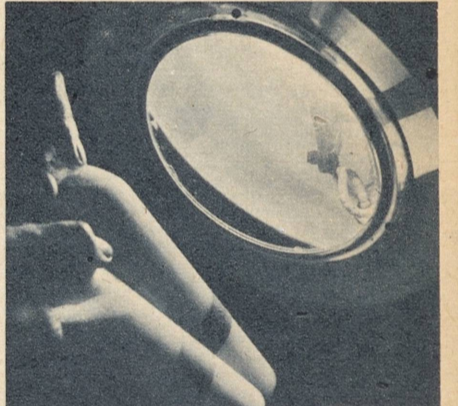
denne sosiale innretning skapt, og i dag kan den alt oppvise et resultat, som er synlig og oppnålig: dødlighetstallet som tidligere alltid hadde holdt seg konstant, er i de seinere årene sunket betraktelig. Nesten 200 spebarn blir no reddet hvert år, og de vokser opp under søstrenes pleie, og blir selv i den solfattige byen sunne og kraftige barn.

Denne menighets søster bygde sammen med en læge opp en sosial innretning, som etter få år alt har ført til at spebarndødeligheten i byen er gått betydelig tilbake

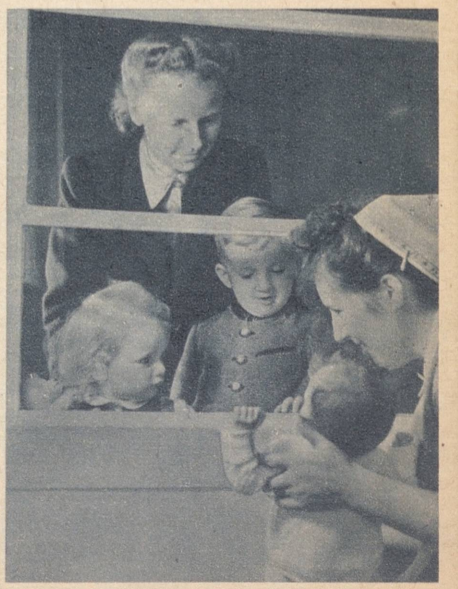

Over hvert eneste nyfødt barn i Regensburg føres det bok. Hvor det trengs hjelp, blir det straks hjulpet. De friske barna blir iaktatt nøye, for det gjelder å skaffe sunne forutsetninger

Mødre som har mer melk enn deres eget barn trenger, gir den til andre mødre. I morsmelksamlingsstedene blir melken først undersøkt og så brakt til husene av søstrene

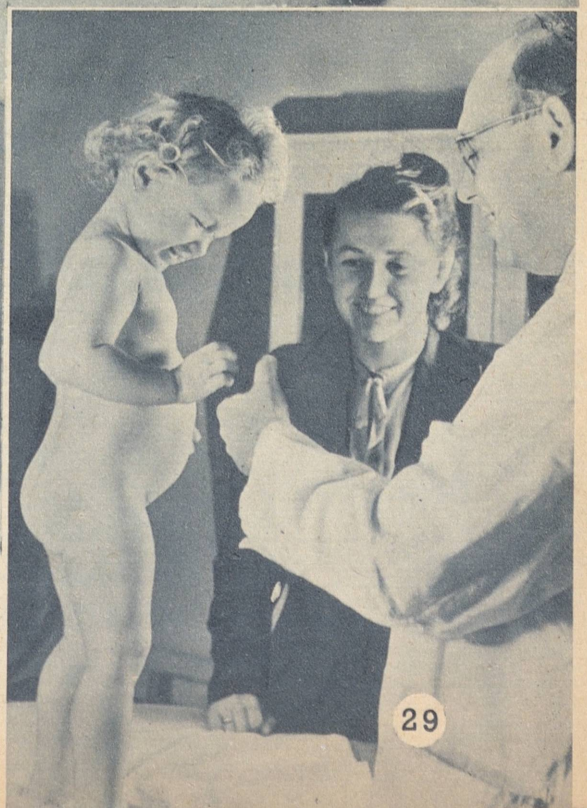
I den egne barneklinnikken til „sunnhetshuset“ blir syke barn tatt opp og pleid. Inntil de er friske, får mødre og søsken bare se dem gjennom en glassdør, for hver eneste infeksjonssykdom er dobbelt farlig i denne byen

Livets symbol

Det som foresvøde skaperne av det sosiale verk i Regensburg, da de begynte sitt arbeid var: friske mødre og barn, som bildet ovenfor symbolsk viser, og en stadig lægeforsorg for barna (bildet til høyre). De har i uendelig meget småarbeid oppnådd enda mer, enn de kunde håpe å oppnå i en by, som etter sitt anlegg var fiendtlig innstilt mot deres forehavende

De verdenskjente grønne

CASTELL

BLYANTER

er ideelle skrive- og tegneredskaper for den fordringsfulle forbruker.

A.W. FABER-CASTELL

Funnstedet for de berømte malerier i Altamira. På hulens knudrede klippetak anbrakte istidens kunstnere sine dyrebilder

FARGER FOR EVIGHETEN

En tysk forsker oppklarer hemmeligheten ved maleriene fra istiden i Altamira

I november 1879 oppdaget en liten pike et av de vakreste vitnesbyrd fra menneskehetens kulturhistorie: tyvetusen år gamle malerier, som steinaldermenneskene hadde pyntet et underjordisk kultussted med som en domkirke. Pikens far, en spansk adelsmann, gravde i hulen ved Altamira, ikke langt fra den gamle spanske byen Santander, etter forhistoriske stykker, som tydelig beviste at steinalderens mennesker hadde levd her. Hans lille datter som var vant til å se opp til faren, var den første som så bildene, for de var anbrakt på hulens tak.

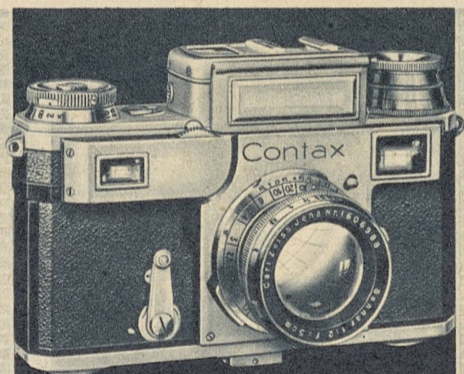
Maleriene, framstillinger av dyr, slik som fortidens mennesker møtte dem på jakten, overrasket ved fargenes uttrykksstyrke og lysende kraft. De virket så moderne og livsnære at den vitenskapelige forskning lenge ikke kunde bestemme seg for å anerkjenne deres alder.

En av vår tids tyske forskere, dr. Kurt Herberts, oppnådde ca 60 år etter deres oppdagelse, å oppklare hemmeligheten ved fargene, som har overlevd et helt avsnitt i jordens historie.

Det viktigste spørsmål som dr. Her-

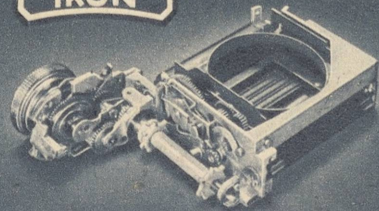
berts hadde å løse var: rådde steinaldermennesket over særlige maletekniske kunnskaper, som gjorde bildene så usigelig holdbare, eller hadde ytre omstendigheter konservert bildene så utmerket? Dr. Herberts rekonstruerte de antatte maletekniske midler på samme slags stein som i Altamira. På grunn av sine forsøk kom han til det resultat at istidsmaleren som kunstner av høy rang har gjort bruk av de forskjelligste midler for å gjøre sine malerier kunstnerisk vakre og varige. Han benyttet som bindemiddel for sine farger friskt bøffelblod, samt vann, og overførte av og til hele partier med den tørre fargeknollen.

Ved disse meget møysommelige forsøk, som ble gjennomført under lige forsøk, som ble gjennomført under krigen, var ganske visst målemåten, men ikke fargenes forbausende holdbarhet oppklart. Ved iakttagelser viste det seg at den gjennom årtusener stadig jevne luftfuktighet og temperatur i hulen hadde konservert bildene. Ved omfangsrike arbeider ble det i de siste årene sørget for å sikre disse betingelser for kommende tider.

I Zeiss Ikon AG.s fabrikker er kravet om presisjon blitt en lov for hele kamerafabrikasjonen. I CONTAX, småfilmkameraet med innbygd eksponerings- og avstandsmåler, kommer denne ansvarsbevisste produksjon best til uttrykk. Zeiss Ikon presisjon er en garanti for kameraer med toppytelse — alltid rede til innsats!

ZEISS IKON A. G.

INFORMER DEM NU, KJØP I FREDSTID
SKARPMOEN & CO., DRONNINGENS GATE 36, OSLO

Palett for 20000 år siden. Istidens kunstnere benytter mineralske farger for sine malerier. Rødkritt ga dem det lysende rød, oker og bauxitt skapte fargetoner fra dypt brunt til lysegult. En annen rødfarge ble laget av hematitt. De fiolette sjatteringer har forskjellige manganerter å takke for sin uforgjengelige friskhe

Fra Altamira-domkirken. Bare hulene i Altamira skjuler mer enn 150 bilder, men sterkest virker det store takmaleri med bøflene, villsvinene, hestene og føllene. Hulene var istidsmenneskenes religiøse plasser, og disse malerier, hvis utrolige alder ingen til å begynne med trodde på, tjente kulturelle eller religiøse formål

Fargeskåler eller lamper? Vitenskapen er ikke enig i dette spørsmål. Restene av væske i steinskålene som en fant i hulene, kan ikke lenger analyseres

Bøker lager heimlig hygge

Bokreoler istedenfor bokskap

Interiørarkitekturen står overfor nye oppgaver. Det rom som står til rådighet, må innredes meget mer intensivt etter praktiske overveielser enn tidligere. Derved kommer også nye problemer i forgrunnen. Framfor alt vil en gi avkall på de gammeldage, uhåndterlige bokskap og mer gå inn for den rombesparende bokreol. Biblioteker og bokhyller som er bygd inn i veggen, vil ved siden av halvhøye reoler komme til sin rett i de moderne dagligstuer. Uten tvil vil det også bli tatt mer hensyn til den personlige smak, for da en må unngå alt overflødig, vil alle de ting som hører med til innredningen, bli valgt meget omhyggelig ut.

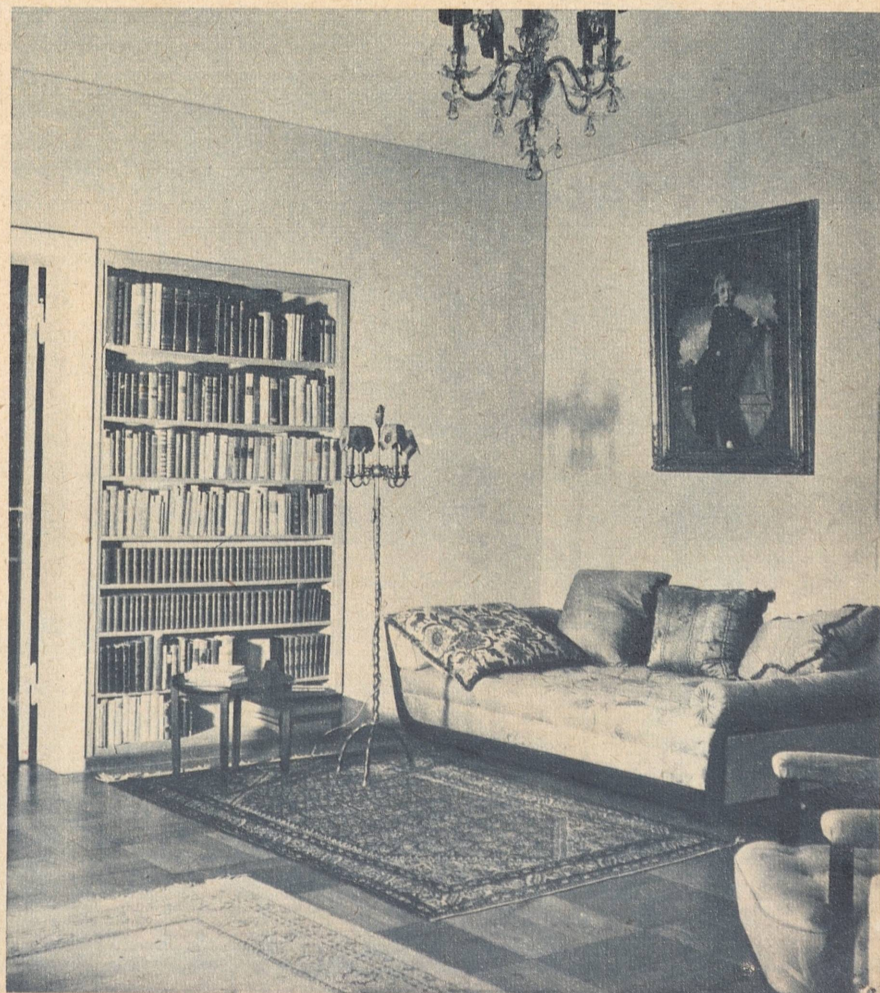
Det vil sikkert ofte overraske en, hvor lite en trenger for å lage en hyggelig og vakker heim med all mulig komfort også i en liten leilighet. Bokskapene vil f. eks. alltid passe på at hans bøker ikke bare får en riktig plass, men også er innen rekkevidde. Nettopp bøker er en god målestokk for eiemannens kultur. De er ofte samlet sammen med stor kjærlighet gjennom mange år. Hvordan de er plasert, vil samtidig være et uttrykk for den atmosfære, som kan gjøre bøker til fortlørlige medbeboere i vår heim.

Bøkere er alltid ved hånden. I den lange bokhyllen av polert brunt tre står de fargerike bindene dekorativt i rommet. Møbelstykket er ikke til pynt, men tilpasser seg værelsets heimlige hygge. På reolens nedre hyller ligger tidsskriftene

Bøker som vi nettopp leser, er i en enerværelsesleilighet plasert like ved siden av divanen

Biblioteket i veggen. Den lyse bokreolen, som er bygd inn i veggen, sparer plass. Det gir værelset arkitektonisk et tiltalende og moderne preg

Etter arbeidet

I en felleleir for utenlandske arbeidere

Alt for to år siden var 2.5 millioner mennesker fra nesten alle Europas stater kommet til Tyskland for å arbeide. Siden da er deres tall steget ytterligere. „Signal“ kaster her et blikk inn i en heim, hvor arbeiderne fra 15 land lever. Alle arbeider i en tysk rustningsbedrift

Hver Luxor-fyllepenn, som sendes ut fra fabrikken, blir

provd av mesterhånd.

Materiellets kvalitet, fasthet, sikre funksjon, at blekket flyter riktig, at pennen glir godt, — alt blir kontrollert samvittighetsfullt. Hver

Luxor

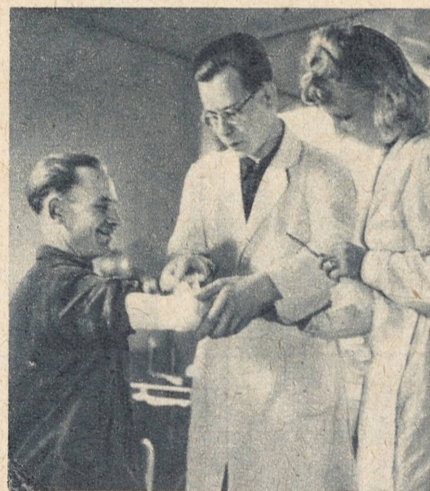
har man den største tillit til

Nasjonalretter. Leirboerne har et eget kjøkken, hvor de kan tilberede sine heimlige spesialiteter

Lesestoff på alle språk. Et stort leirbibliotek tilfredsstiller alle krav på underholdende og lærerike bøker

En leirlæge råder stadig over arbeidernes sunnhet. Ved sykdommer og ulykker yter han straks den første hjelpen

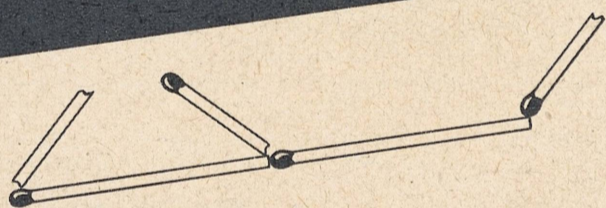
I eget verksted. Reparasjoner på klær og sko er ikke noe problem. Også skreddere og skomakere er alltid forhånden

Heimatten. Leirledelsen sørger stadig for arbeidernes samkjensle med heimlandet. Her taler en franskmann til sine landsmenn

Start for hundremeter-løpet. Heller ikke sporten og leiken kommer til kort i leiren. Her arrangerer nettopp nederlenderne et muntert vedløp på tresko

Hvem trekker den lengste fyrstikken?

Denne morsomme spøken kan De vise i et selskap, og ingen vil tro att begge fyrstikkene er like lange. Bare et Voigtländer-kamera lar seg ikke bedra med dette, for dets øyemål er ubestikkelig. Dets skarpe anastigmat-gjengir begge fyrstikkene på den finkornede BESSAPAN-film absolutt like lange. Gled Dem derfor, hvis De alt har et Voigtländer-kamera, eller husk på det, når det igjen blir å få kjøpt.

Voigtländer

Dans til gitarren. Under en leirraften bidrar hver eneste nasjon til underholdningen. Grekerne har tatt av seg jåkkene og oppfører en folkedans fra sitt heimland

Fredsplaner

har bare en mening i Europa, hvis dets land ikke blir feid vekk av den bolsjevikiske syndflod. I dag står millioner av menn ved fronten for å forhindre dette. En dag vil de igjen hjelpe til med den fredelige byttehandel med kulturgoder. Da vil det også stå nok Continental skrive-, ad-derings- og bokholderimaskiner til rådighet, maskiner som har hevdet seg utmerket i handels- og trafikklivet, i industri og håndverk, over alt i verden i det økonomiske liv og i forvaltningslivet.

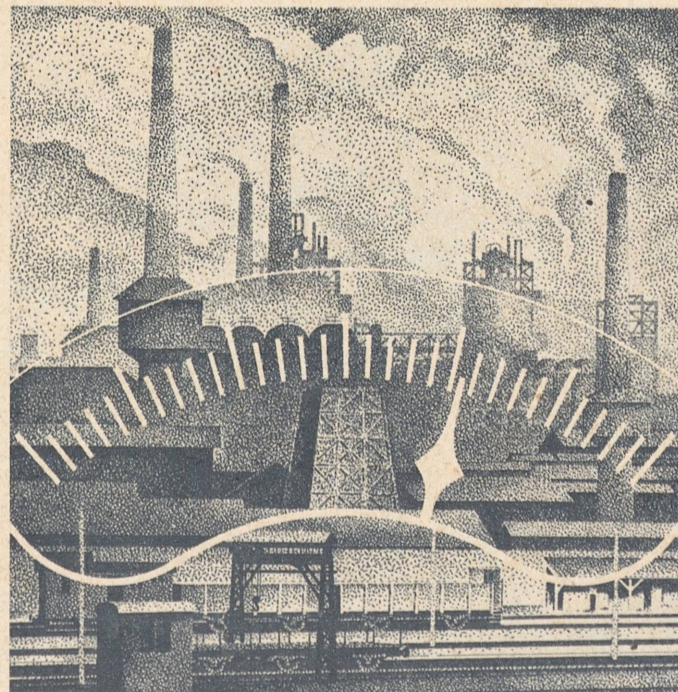

WANDERER-WERKE AKTIENGESELLSCHAFT 401

SIEMENS

Siemens bearbejder hele elektroteknikkens område

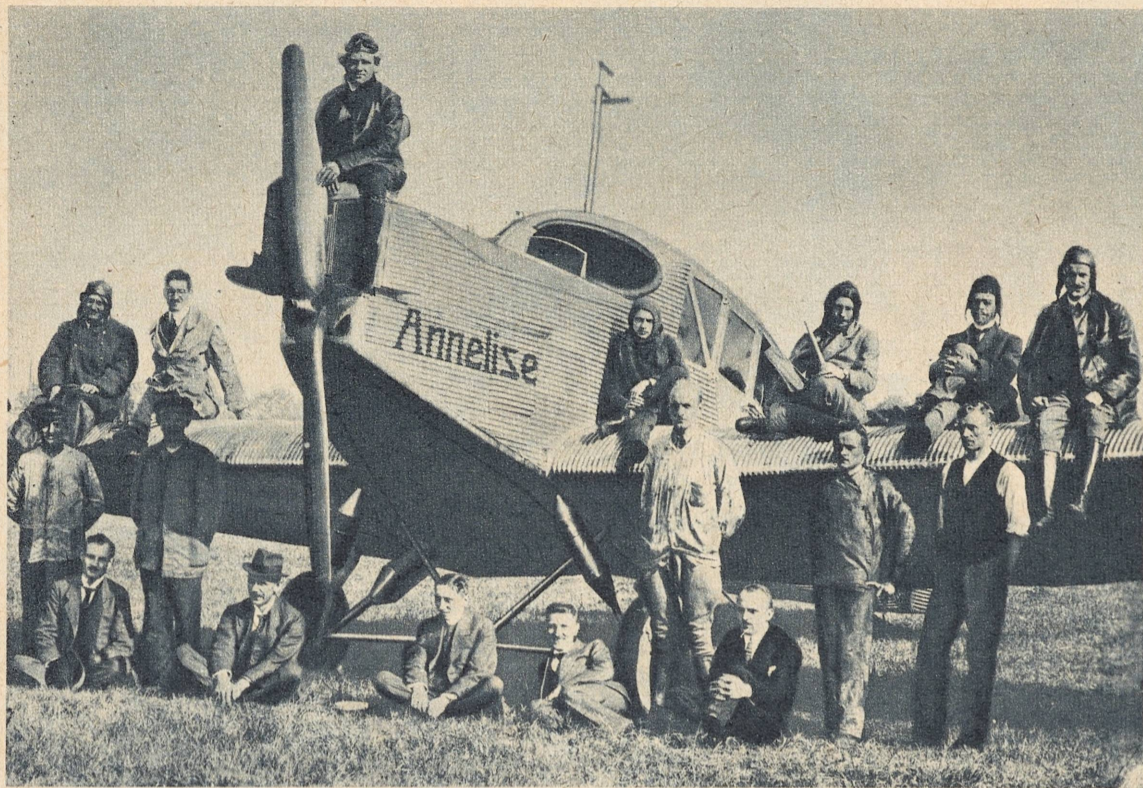

AV VART ARBEIDSPROGRAM:
Elektriske måleinstrumenter av alle slag, fra det enkle driftsinstrument for kraft- og transformatorverk til de nøyaktigste presisjons-måleapparater for laboratorier, justerkontorer og prøvestasjoner. Varmetekniske måle- og reguleringsapparater

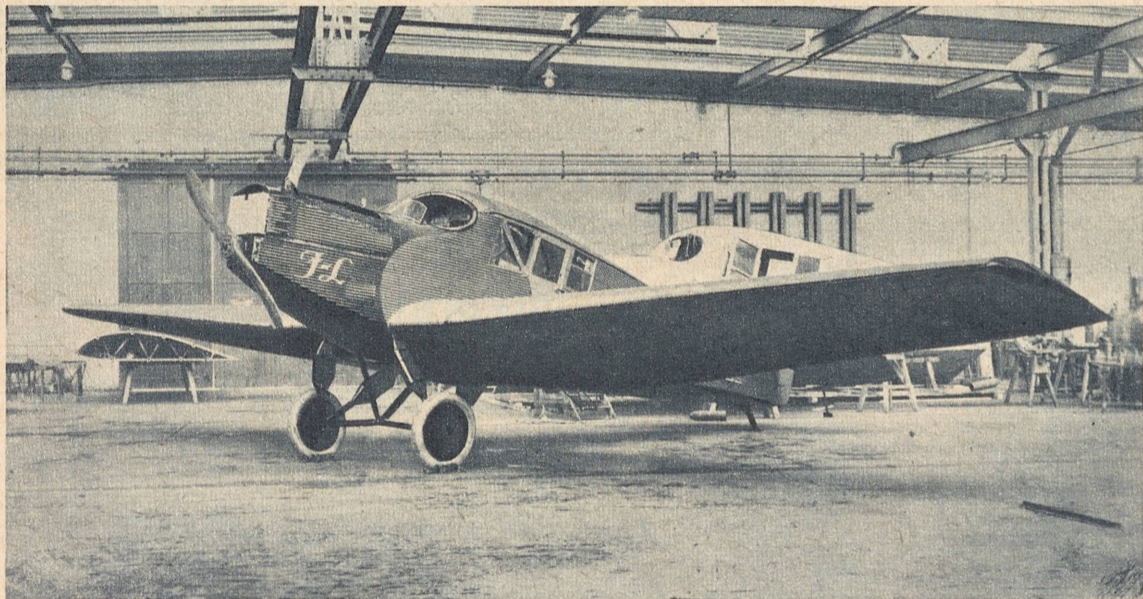
SIEMENS & HALSKE AG · BERLIN

„AMERICANA“

DEN STJÅLNE OPPFINNELSE

Med bare 120 hestekrefter fløy Junkers-F 13 „Annelise“ den 13. 9. 1919 med åtte personer en høyerekord på 6750 meter. Men denne nye verdensrekord ble ikke internasjonalt anerkjent, fordi det beseirede Tyskland av 1919 ikke hadde adgang til „Fédération Aéronautique Internationale“.

„Annelise“ omdøpt. USA-regjeringens flykonsulent, John Larsen, kjøpte det nye mesterstykket fra Dessau for USAs flytrafikk og sikret seg dermed et kompaniskap: J-L, det vil si etter overenskomsten Junkers-Larsen. Men så...

Sommeren 1920 viser der seg under himmelen i USA et fly av sensasjonell art: hele dets skrog, vinger og understell er helt av metall.

Dette fly blir til symbol på teknisk framskritt — naturligvis på det amerikanske tekniske framskritt. På vingene — det er meget viktig — bærer det i store, hvite sirkler stolt sin konstruktørs initialer: J. L.

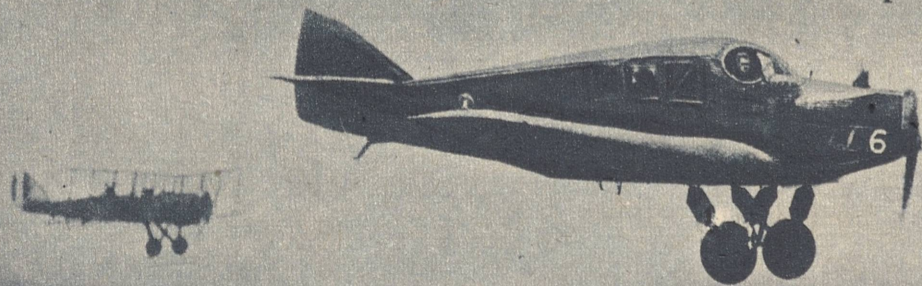
JL. — hvilken amerikaner visste ikke i sin tid hvem JL. var: John Larsen, den amerikanske regjeringens flyspesialist. At denne fredelige herre allerede også formådde å tenke på sin geniale konstruksjons krigsinnsats, viser en annonse fra hans firma hvor det forsikres at „det med 30 mg utrustede Larsenkampfly skyter 3000 skudd i 4 sekunder.“

Hva betydde no egentlig J. L.? J — betydde Junkers. L betydde Larsen. Junkers-Larsen, fordi det var Larsen, der efter oppdrag av den amerikanske regjering i Tyskland hadde besikket det av de tyske Junkersverker i Dessau konstruerte første trafikkfly av metall, F 13, og hadde anbefalt det straks satt inn i den amerikanske lufttrafikk. Riktignok ikke uten selv som leverandør å tjene på mellomhandelen. At han seinere ikke oppfylte sine økonomiske forpliktelser overfor Junkersverkene, og hans veksel gikk til protest, kan bare nevnes i forbigående.

I en betenkning av ententekommisjonen av 19. juni 1920 heter det at den av professor Junkers utarbeidede flykonstruksjon ble betegnet „av de be-

MID-WEEK PICTORIAL

Airplane That Made Remarkable Non-Stop Flight

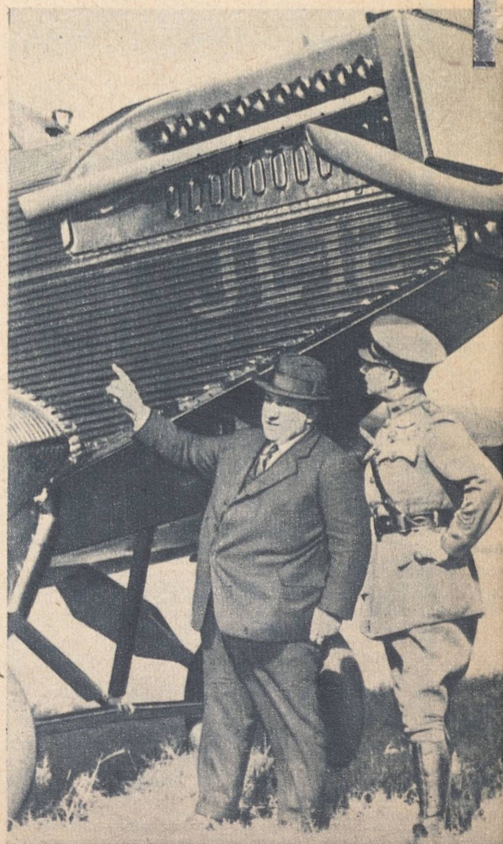

THE J1-6 IN FLIGHT OVER POTOMAC RIVER, RACING A BIPLANE, WHICH IT EASILY OUTDISTANCED, SHOWING EXTRAORDINARY SPEED AND POWER.

GREAT interest was aroused in the attempt to set a new American non-stop record by the all-metal monoplane J1-6, which left Omaha, Neb., at 4:12 A. M., June 25, bound for Central Park, Long Island. It reached a point about twenty miles east of Lancaster, Pa., where a dense haze forced the pilot to descend to get his bearings. The plane had then traveled about twelve hundred miles without a stop, which establishes a new American record. The time to that point was 10 hours and 58 minutes. Having ascertained his whereabouts, the pilot flew his machine to Pine Valley, N. J., and the next day made the "hop" to New York, a distance of 100 miles, in 50 minutes. The new airplane is regarded as a marked step forward in aeronautical construction. It is wholly made of metal, duraluminum, which combines extreme lightness with great tensile strength. There are no wires nor struts, and the machine is fire-proof and weatherproof. It can carry comfortably from six to eight persons.

← ...faller en liten bindestrek bort. Og J'en mister straks sin opprinnelige betydning: den betyr ikke mer Junkers, men — John. Larsen har til fornavn John!

→ Og John Larsen agerer oppfinner. Vennlig smilende forteller han alle som vil vite det, om de tekniske enkeltheter og fortrin ved „hans“ konstruksjon

USA-amerikanerne prøver i dag å innbille verden at alle framskritt i flyvesenet kommer fra dem, hos dem er alt funnet opp og prøvd, alt hva verden i dag beundrer, er blitt uttenkt og uteksperimentert av deres vitenskapsmenn. Er dette tilfelle? „Signal“ forteller her historien om en stor „amerikansk“ oppfinnelse

tydeligste fagmenn som overlegen overfor samtlige amerikanske konstruksjoner“.

„Pålitelig som en gammel gamp“ og „uslitelig som bøffellær“ sa de kanadiske piloter om metallflyet F 13.

Den 23. februar 1921 sendte USA.s generalpostmester en skrivelse til kongressmannen Black, hvori han bekrefter at US-Post-Office-Departement i 1920 hadde anskaffet åtte Junkersfly. Driftsomkostningene gikk ned med ialt 30 prosent og vedlikeholdsutgiftene med ca. en halvdel. Dessuten hadde de tyske fly en minst 50 prosent større flyradius, og de kunde også ta med ca. 24 ganger så meget post som de amerikanske.

Med tiden kom den sanne betydning ut. Og så ble det ikke annet å gjøre for amerikanerne enn å ta disse flyene til den angivelig udyktige motstander ut av trafikken igjen. Men følgene: snart gikk alt skjevt på de amerikanske poststrekninger, og det kom til en kjempemessig luftpostskandale med svært lite gledelige foretelser.

→
Hva John Larsen virkelig fant opp : Mens hele verden enno led hardt under den første verdenskrigs uhyre byrder, dremte Larsen allerede om krigsinnsats av „sitt“ fly som var helt av metall. Tre tusen skudd i fire sekunder lovet han amerikanerne i sine annonser

Distanser som det tyske Junkersfly klarte med lekende letthet. 4200 km fløy det tyske fly som amerikansk postfly mellom New York og San Francisco med et urverks regelmessighet. 4200 km. det er — overført på europeiske distanser — strekningen fra Rostov til Cap Sao Vicente på den spanske kvst

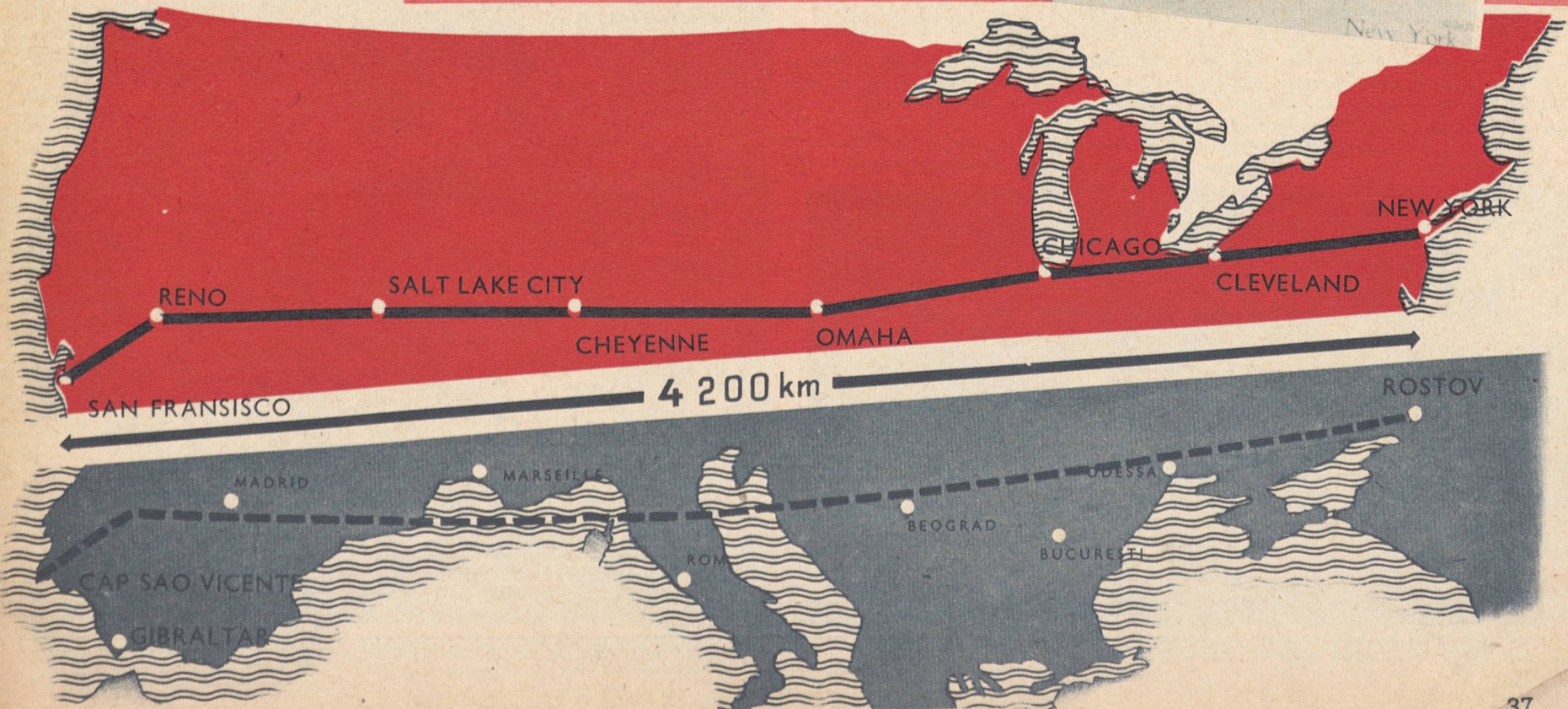
LARSEN ARMORED ATTACK PLANE

EQUIPPED WITH THIRTY MACHINE GUNS FIRING AT RATE OF 3000 SHOTS IN FOUR SECONDS

JOHN M. LARSEN

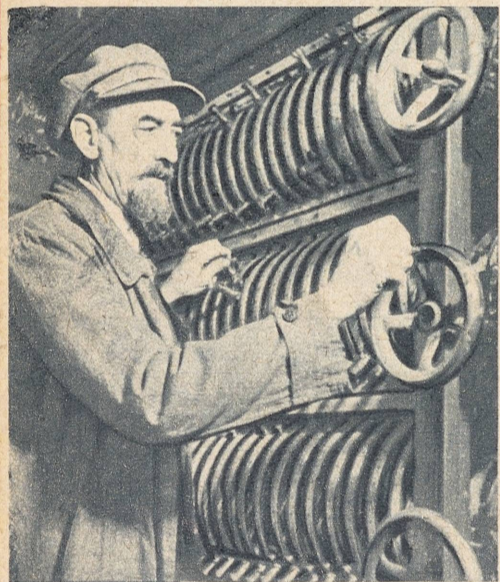
347 Madison Avenue

New York

Ballettmesteren Erwin Hansen er tysker. I 1939 var han ved krigsutbruddet med balletten Joos i England. Med en kontrakt på Amerika i lommen lyktes det ham å komme avsted i november — og i Rotterdam greide han å forlate skipet. Han kom tilbake til Berlin. Her var han ansatt ved Deutsches Opernhaus, inntil intendanten for teateret i Lille hentet ham. De fire danserinner foran ham tilhører fire nasjoner: Natasja er fra Russland, Ruth fra Tyskland, Elisabeth fra Nederland, Maria fra Belgia

Lysmesteren, monsieur Vasseur, har vært ved teateret i Lille i tre år. I 1913 hentet han personlig belysningsanlegget fra et tysk firma i Frankfurt, da teateret i Lille ble bygd. I 1915 opplevde han den første og i 1941 den annen åpningsforestilling med tyske skuespillere på sitt teaters scene og tyske soldater i salen

I „Cavalleria Rusticana" synger en europeisk trio: en nederlander, en italiener og en østmärker

Intendanten Andreas Ziegler stiller sammen en ny turné etter generalstabskartet

Med kunstnere fra hele Europa

„Signal" besøkte teateret i Lille

I mai 1941 ble det åpnet et teater for tyske soldater i Lille. Den lille scenen hadde stor suksess. I dag spiller den over hele Frankrike og Belgia. På en og samme dag settes det ofte fem oppførelser i scene til samme tid: i Lille selv, i Paris, i Belgia, i Sør-Frankrike og ved Kanalkysten. De kunstneriske kreftene er satt sammen av alle europeiske nasjoner

Solodanserinnen Marina Candael er flamsk og kommer fra den kongelige opera i Antwerpen

Vakkert og velpleid hår

med

Dralle

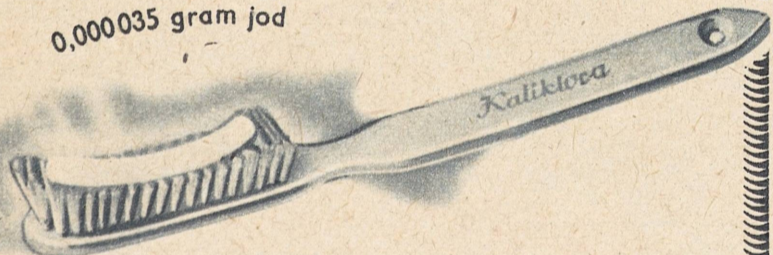
Birken-
Haarwasser

Man kan heller ikke lenger framstille Lohse Uralt Lavendel uinnskrenket, men no som får får man det ekte og uforandret. Den som kan innrette seg litt, har det lenge, for det behøves jo bare et par dråper for et kvarters forfriskning. Og det skulde man gjøre! Man føler seg straks bedre, man arbeider også lettere i omgivelser som er fulle av frisk duft.

0,000035 gram jod

Bare en ganske liten mengde jod

trenger ved tannpleie med jodkaliklora inn i munnens slimhinne og videre inn i blodet — og allikevel er virkningen forbausende. Til forebygging og helbredelse av betennelser i tannkjøttet, som ofte bevirker løsning av tennene (paradentose), såvelsom mot ømfintlige tannhalser. Det gis på grunnlag av den medisinske litteratur og etter mange tusen lægers og tannlægers godkjennelse intet bedre middel. Hvis det trenges en mer intensiv virkning, benytter man efter lægens opfordring „Sterk-Jod-Kaliklora“.

HEINTZE & BLANCKERTZ
BERLIN/C2

Heintze & Blanckertz
BERLIN

Signal

**Skøyteløp-sensasjon
vinteren 1944**

Martha Musilek og Horst
Faber, tyske mestere i enkelt-
løp, ved sin første start
som „par“